

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Secunda Dies Exercitiorum. Occupationes secundæ Diei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

SECUNDA DIES
EXERCITIORUM.

Occupationes secundæ Dici.

DISSERTATIO.

De gravitate peccati.

- I. Meditatio. De peccatis Angelorum, Adami,
& quocunque alio.
- II. De peccatis propriis.
- III. De Inferno.

Quòd si quatuor placet Meditationes instituere, tunc vel tertiam bis oportebit facere, vel tertio locò primam & secundam repetere, institutis tribus Colloquiis, secundum S. Ignatij præscriptum, & quarto dein locò de Inferno meditari.

Ex Libello Exercitiorum leges Examen particulare, cum quatuor suis Additionibus, Examen generale Conscientiæ, modumque illud ritè faciendi: & illa denique, quæ ibi de usu Confessionis generalis, & Communionis habentur.

Ex Thoma Kempensi. Pro I. Meditatione
Cap. 21. lib. 1.

Pro II. Cap. 22. lib. 1. Cap. 5. l. 2. &
Cap. 7. lib. 4.

Pro III. Cap. 24. lib. 1.

VIII. ANNOTATIO.

Finis primæ Hebdomadis.

Anima, quæ vult perfici &c.

IX. ANNOTATIO.

Ordo primæ Hebdomadis.

Prima Meditatio erit &c.

Secunda Veritas

Explicata in Meditatione de Peccato An-
gelorum, Adami, & quovis alio.

*Quisquis peccat graviter, aeternam salutem
suae jacturam facit, nisi DEUS peculiari
dam Clementiâ, auxilietur perditio.*

Primum Punctum, quod est de Peccato-
gelorum, numerum ostendit incredibilem
bilissimorum Spirituum, creatorum à DEO
quos in pœnam primi eorundem peccati
dex DEUS, non expectatâ diu Pœnitentiâ,
quasi momentô in Infernum præcipitavit,
neque intellexissent adhuc miseri, quàm
midabile sit & horrendum illud supplicium

quò errorem suum deberent luere. Perijt autem hæc tota prævaricatorum spirituum collectio, ita pari contra omnes Divinæ ultionis efficaciam, ut indultum sit omnino nemini.

Secundum, quod est de peccato Adami, severitatem explicat Divinæ Justitiæ, punientis in tot hominum millionibus unicum unius errorem: propter unam enim Adami inobedientiam castigat ultor DEUS numerum parvulorum infinitum, quibus ne quidem uti ratione aliquando licuit. Sed &, quidquid calamitatum hæc vita habet, Divinæ Justitiæ rigorem nobis exhibet; illud præsertim si expendatur attentius, quòd originalem illam noxam, condonata nobis, & quoad culpæ foeditatem, Divini Sanguinis lavacro extinctam, tam acerbè tamen adhuc castiget DEVS. Quis ergo sanus impunitatem peccatis suis spondere potest, quibus justitiam offendit tam Zelosam?

Tertium, quod est de peccato quocunque particulari, docet, DEUM in peccatore tam parùm attendere ad Sanctitatem, quam perdidit, quàm parùm illam animæ nobilitatem & innocentiam, quâ, qui peccant, excidunt. Cùm in omni hominum genere (sive sæcularem vitam, sive Religiosas familias, sive alios Ecclesie consecratos ministros consideres) passim

occurrant mentes sanctissime, quæ sensum in
DEI obsequio deficientes, salutem demum suam
irreparabili jacturâ perdidit; quod vel uni-
cô se peccatô graviore, aut certè paucissimis
quinaverint. Et ista tandem sunt, quæ eviden-
faciunt secundum hoc principium, quòd, qui
quis peccat graviter, æternum periturus sit, in
magnam DEUS, & quodammodo singulariter
cum misero clementiam velit exercere. Neque
enim pepercit Angelis Justitia, neque homi-
num, propè dixerim, innocentium infinitam
multitudinem, neque illis demum animabus
quas, cum innocentes essent, tam blandè am-
DEUS.

Meditatio.

De Peccato Angelorum, Adami, &
quocunque aliò.

Oratio præparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Ponetibi ob oculos mul-
titudinem Angelorum infinitam, pleno impetu
ex summo cœlorum fastigiò in abyssum inferna-
nalem ruentium, qui omnes, velut igni-
dam titiones, ardentem DEI iram post se im-
ras detrahant, quâ in peccatorum enormem
vindictam totus orbis incipiat flagrare.

II. PRÆLUDIUM. Eam supplex postula-

gratiam; quâ illustratus, rigorem Divinæ Justitiæ, aliorum peccata castigantis, ita intelligas, ut in priorum errorum tuorum consideratione salutari pudore confundaris, & percellaris timore.

I. PUNCTUM.

De Peccato Angelorum.

Consideranda.

Angeli creati eo fine, ut beati essent, & idcirco ornati rarissimis gratiæ & naturæ dotibus, hoc habebant in mandatis, ut in re quapiam DEO Creatori suo demissè obsequerentur, se seque subijcerent. Quod quidem justissimum Factoris sui imperium pars Angelorum maxima continuò executâ est. Quia tamen refractarij fuere non pauci, quibus displicebat justissima DEI postulatio, ideo vindicem contra rebelles hos spiritus justitiâ ita sine ulla cunctatione exercuit, ut momentò omnibus gratiæ suæ ornamentis exutos, in inferorum ignes præcipitaverit, felicissimâ illâ Beatorum patriâ æternis futuris extorres. Reliquos verò, quos Divino imperio suo obediens reperit, Liberalissimus Remunerator, gloriæ nunquam deinceps amittendæ præmio beavit.

H s

sf

Affectus.

1. Quanta, mi DEUS, Angelorum ad gratiam
nam infelicitatem damnatorum multitudo!
jacturam irreparabilem! ô inexorabilem De-
vinae Sententiae severitatem! Ergo neque nobilitas,
neque multitudo precantium inflectit justitiae
rigorem! ita plectit, quos, & quantoscumque
que reos invenit! 2. At, qui verò fit, ut cum
toties idem mererer supplicium, nunquam tu
men haecenus simili cum alijs poenâ multat
sim? Quae Bonitas illa est, quae in vindicta
quam tot offensis meritus sum, locum novis
novis identidem favoribus immerentem
mulat! Parùm abest, quin, si cum unico Ange-
lorum comparer, nihil esse videar, sive naturae
sive gratiae intuearis ornamenta; & ecce tanta
ineffabilis DEI clementia pepercit mihi, cum
tam nobiles Spiritus aeterna infelicitate jul-
simè damnaret. 3. O Bonitas infinita, am-
te! 4. O ut in Lacrymas, tuo, mi DEUS, m-
nere totus diffluam, in lacrymas ingenuae vir-
cundiae & doloris justissimi de te offenso! s-
riculosus nimium gloriae & honorum am-
quam studiosè te ut caveam, necesse est!
recusandum est operae, ut in ipso tuî initio
ceris! 6. Plus ego miser tibi, mi, DEUS
debeo, quam ex infelici illâ rebellium Ange-

rum turbâ aliquis, quem ex aeternis etiam ignibus eximeres. Ah quàm acerbè in sese plecteret hic talis errorem suum ! Ecquid ergo mihi, ut peccata mea in me vindicem, agendum erit ?

II. PUNCTUM.

De Peccato Adami.

Consideranda.

Postquam creâset DEUS Adamum & Evam, eosque naturalium & supernaturalium Bonorum nobili apparatu exornâset, ut favorum tam frequentium potente præsidio, in amabili vitæ tranquillitate gloriam illam mererentur, ad ejus felicissimam possessionem, tanquam ultimum finem suum, creati fuerant, posuit illos in terrestri Paradiso, pollicitus, non in illos tantum primos humani generis parentes, sed in omnem deinceps posteritatem, Divinos se favores suos perrecturum effundere, nunquam interrupto fluxu; modò imperium illud suum, de arbore scientiæ boni & mali non comedendi, sanctè observare vellent, & hac subjectione perennem humano generi felicitatem mereri. Invidit hanc Dæmon beatissimis tunc parentibus nostris felicitatem, eamque ut everteret, faci-

erilegam prohibiti fructûs comestionem su-
 dere capit. Decepit Evam serpentis ope,
 blandis Evæ sermonibus etiam uxorium
 ritum irretivit, mendax illud utrique prom-
 sum ingerens, quos Dijs futuros similes,
 malique, plûs quàm humanâ scientiâ, assero.
 Nec mora, quam malè creduli conjuges
 traxerunt noxam, eam sua illico vindex
 excepit. Extincta est in miseris parentibus,
 in omni deinceps prole amicabile illa, &
 cœli hæredes fecit, DEI gratia, facultatum
 naturalium grandis hanc jacturam secuta re-
 lio; Ipsi Paradiso expulsi, capitis damnati,
 lamitatum denique, quas in hac vita ex-
 mur, dominatui, & quæ nobis omnibus
 superior, funestissimæ peccati Tyrannidi
 jecti. Et has miseras subimus, quotquot
 mi sumus posteri, quantumvis Sancti Bap-
 matis beneficio remissum nobis sit, quoad
 pam, originarium illud peccatum; quod
 dem multis millionibus parvulorum, quibus
 vini Sanguinis pretium per Sacramentum
 nerationis non est applicatum, eò usque
 noxium, ut idcirco æternùm Beatorum
 exclusi sint.

Affectus.

1. Quis satis intelliget, quo Bonus De-

1. Meditatio. De Peccato Angelorum &c. 125

odio persequatur peccatum! quis capiet, quam
terribilis DBI indignantis furor sit! En ut ca-
stigmat fragilem Adamum, eadem ad offensæ
vindicam promptitudine, quâ pravaricato-
rem Angelum damnavit, quin imò severiore in
hominem usus est sententiâ, cum ob unicum
patris delictum, tot filiorum millia plectan-
tur, quibus neque notum aliquando esse po-
tuit, quid sit peccare. 2. Miserales Adæ
Filiij, quâ cæcitate in peccata ruitis? Ut quid
sola castigati primi parentis vestri recordatio
terrorem vobis non iniicit? 3. Et quid de
me tandem fiet, tot peccatorum reo, de me,
inquam, misero, qui Eundem criminum meo-
rum habiturus sum iudicem? 4. Gratias tibi
infinitas, Infinita Bonitas, quod hucusque susti-
nueris ingratum. 5. Desidero animum, & pro-
pono etiam decreto animi mei, quo possum, fir-
missimo, amplecti, & exequi integerrimè,
quidquid ad placandam justissimam indignati-
onem tuam cognovero necessarium. 6. Fuge,
ô Anima mea, fuge omne, qualecunque illud
fuerit, peccatum; neque enim leve potest esse
aliquid, ob quod tantæ majestati displices. Tan-
tam calamitatum seriem induxit in orbem re-
bellis tactus vetitæ unius arboris, & impunè ti-
bi abiturum putas aliquid, postquam error pri-
mi

mi parentis nostri unicus, in tanta parvulorum
multitudine castigatur, quorum nullus adhuc
nōsse potuit, quid monstri sit, peccāsse.

III. PUNCTUM.

De Peccato alio quocunque.

Consideranda.

Non desunt, qui, cum à Divina Bonitate
cœlestibus donis ad omnium virtutum nobilitatem
præsidium liberalissimè essent ornati, tantis
tantis favoribus affecti, & sanctis Divini Spiritus
instinctibus segrè respondentes, ulterius
divinarum ejusmodi gratiarum fluxu penitus
indignos se reddiderunt. Unde eò tandem
prolapsi, ut peculiari hoc Divinæ Manûs præ-
sidio destituti, ex statu animi felicissimo in
talem quandam segnitiam, deficiente senti-
virtutis studio, deciderint. Exempla si
tam pudendi casus intueri, Historias omnis
tatis consule, & numerum bene magnum
omni hominum & Statuum genere reperies.
quis tandem est, qui fateri nolit, multos, iusto
DEI judicio, ad æternos ignes damnari
neque toties, neque tam gravibus offensis
supplicium sint meriti, quàm ipse, conscientia
suâ teste & accusatrice, illud commiserit.

Nunquid aut certum omnino, aut vero certè
simillimum putas, multos in æternum à Cælo
in exilium proscriptos, qui non nisi unâ gra-
viore noxâ se obstrinxerint? Quot & quanti
sunt, qui ardebunt in ultrice illa flamma, ut
luxuriam luant, quot ut crudelitatem, quot ut
avaritiam, quot ut turpem ventris ingluviem?

Affectus.

1. Eia discce, ô anime mi, quàm enormis
peccati sit turpitude, & hanc ex supplicij, quod
meretur, atrocitate metire. Adora sanctissi-
mam DEI tui Justitiam, quæ infinitæ bonita-
tis offensam pœnâ non nisi infinitâ vult plecte-
re. 2. Sed & tuam, ô DEUS Clementissi-
me, admiror & adoro providentiam, tam sua-
vem, tam mansuetam erga me, ut tanto tem-
pore sustinere velles, tot gravibus debitis sese
identidem implicantem. Quid vidisti in me
mifero, quod non irritaret contra me justissi-
mam indignationem tuam, quid aliud, quàm
illud ipsum, in cujus pœnam subtraxisti tot a-
ngelis auxiliatricem manum tuam? Ah quid fu-
urum esset jam nunc de me misero, nisi indul-
gencior fuisses erga me, quàm ergo infelices illose
Quantas ergo grates ego tibi debeo, ô charitas
inexhausta, ô insuperabilis patientia, ô in-
com-

comprehensibilis misericordia! quòd tolerat
 me & expectare, quin & Divinis tuis beneficiis
 ingratum fovere nunquam destiteris? Quis
 amoris, quid obsequiorum tantæ bonitatis
 debeo? 4. Tu verò, ô anima mea, cave, ne
 nis deinceps aliquando ut sis, cave parùm quod
 esse judices, Divinis nutibus, utcuque les
 videantur à te exigere, adversari. Nihil
 proclivius, quàm lethali etiam noxâ mentis
 inquinare, si Protector DEUS paternam
 num ab infirmo homine subtrahit. Id quod
 si quis audeat post tam liberales à Cælo gratias
 parùm abest, quin de salute ejus jam con-
 matum sit. 5. Illa proinde non negligere
 ab implendis integrè DEI Creatoris tui volun-
 tatibus te avertunt. Reijce constanter, quod
 quid initium aliquod ruinæ tuæ dare possit.
 6. Id ut æquò salutis meæ studiò agam, præ-
 tricem Divinam Gratiam supplex, ô mi DEUS
 imploro.

Colloquium instituum cum Christo in
 ce fixo. Rogans inprimis, quid causæ sit
 tanta pro me pati, & tanta itidem à me
 rare voluerit & potuerit? Dein ad me con-
 sus increpabo socordem mollitiem meam
 nihil etiamnum in Salvatoris mei gratiam
 stitui opere. Denique offeram me,

pianda peccata mea, ad respondendum sanctissimo Salvatoris mei amori: & concludam meditationem dicto *Pater & Ave &c.*

Compendium Meditationis

De Peccato Angelorum.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Videre apostatas Angelos præcipitados è cælo in infernum, tanquam ignitos quosdam titiones.

II. PRÆLUDIUM. Petere gratiam, ad cognoscendum, quàm severè à DEO peccatum grave castigetur, ut salutari inde verecundia ob peccata mea propria suffundar.

I. PUNCTUM. Quamvis omnes Angeli hoc sine creati fuerint, ut beati essent, quidam tamen contra Creatorem suum rebelles sine ulla ad penitendum mora in æternos ignes præcipitati sunt. Reliqui Divinæ voluntati obsecundantes, æternam beatitudinem in obedientiæ suæ præmium acceperunt.

II. PUNCTUM. DEUS Adamum & Evam recens creatos, & magnis è cælo dotibus instructos, posuit in paradiso, hoc unum illis imperans, de fructu arboris scientiæ boni & mali ne comederent, quod tamen Præceptum

refractarius uterque, vetita comestione violarunt. Unde factâ Divinæ Gratiæ jacturâ, & sibi & omni posteritati noxiâ, ejecti sunt è Paradiso, & omni generi calamitatum subiecti, quas miseri hodiè que experimur, & plangimus.

III. PUNCTUM. Multi post ingentes à Divina manu acceptos favores, ut hi post non darentur, socordiâ suâ effecerunt, atque exitio suo fecerunt initium, ut tandem penitentiæ salutis suæ jacturam fecerint. Quanti sunt in inferno, qui vindices illos ignes tot peccatorum non sunt meriti, quot ego &c.

Colloquium cum Christo Crucifixo, exhibendo illi tam beneficia, quæ accepi, quam errores meos, quibus ingratus offendi tantum Redemptorem, spondendo item emendationem, & flagitando Divinam ipsius operam.

Observanda.

Pro Meditatione de Peccatis propriis. Quamvis is, qui facit exercitia, in vita jam profectum aliquem fecerit, & tanquam qui longò jam tempore vixerit, non raro ritualibus his exercitationibus animum crebrius luerit, consultum tamen nihilominus videtur.

ut in Meditatione de Peccatis proprijs tantisper
immoretur; dum consideret, quibus in rebus
erraverit, antequam se DEO plenè commi-
sisset. Satis ego quidem intelligo, Religio-
sum ejusmodi animum ita nunc esse compa-
ratum, ut remotissimus sit ab omni eo, quod
à DEO posset avertere, & quòd, si quid erra-
tum subinde fuit, integerrimè jam nunc illud
expiatum sit; quòd denique necesse nullò mo-
dò sit, tantum huic negotio temporis impendi,
quantum opus esset insumi, si mens à noxio
ad terrena affectu nondum esset libera. at non
idcirco suaserim, omnem de Peccatis ejusmo-
di cogitationem ut deponas. Solum ut con-
fusò quodam modò, indigestò quasi cumulò
quodam omnia ut consideres, auctor sum*, si
accuratior singulorum expensio obesset ali-
pem. quid.

Sanè quidem Divinus ipse Spiritus ita nos
edocet, ne sine metu omnino simus de propi-
riato Peccato, & Regius Propheta suo nos ex-
mplo instruit, plecti adhuc debere etiam con-
donatas jam offensas, & sanctam ejusmodi con-
anquera se vindictam ad ipsam usque mortem per-
rarò turare, & hanc Regis optimi doctrinam ex ce-
um ebrioribus sanctis non pauci studiosè sectati
s vident. Adde, quòd ea sit trium ad Perfectio-

nem viarum ratio, ut Purgativam ab Illuminativa & Unitiva planè separari non sit integrum, cum nulla sit anima, quamdiu in hoc quidem Mundo degimus, quæ tantum in sui cum DEO conjunctione profecerit, ut in ipsa actuali nostra fra cum DEO unione ejusmodi favores divinitus non recipiat, qui ad purgandam animam pertinent: ita nimirum DEO se nobis communicante, ut, cum unitur nobis, purget eam cui unitur, mentem; & cum nos purgat, unitur ei, quam purgat, menti. Et quis tandem est, qui persuadere sibi audeat, se ad illud virtutis altissimæ fastigium jam evasisse, ex quo in peccatorum suorum tetram illam Abyssum descendere non sit opus: maxime cum illud S. Theresiæ negligere non vellet, in arctissima cum DEO unione locum peccatis suis in inferno paratum se cognovisse.

Tertia Veritas.

Explicata in Meditatione de Peccatis proprijs, & in Meditatione de inferno.

Periculosissimè obnoxium me feci infelicissimi, quæ infinità quadam malorum serie servandabilis est.

Primum punctum Meditationis de Peccatis proprijs graviores illas offensas, quibus DEO

offendimus, nobis exhibet. In reliquis pun-
ctis ipsam ejusmodi delictorum atrocitatem
licebit intueri. Secundum enim errores illos
nostros infinitis DEI Perfectionibus opponit,
& ostendit, quantum supremo, quod DEUS
in nos habet, Dominio adversentur. Ter-
tium cum infinita Dei Majestate, quam of-
fendimus, nihilum a lud tenuissimum naturæ
nostræ componit. Postremum denique docet,
etiam Creaturas, quotquot illæ sunt, Peccatis
nostris offensas esse. Unde concluditur Pecca-
torum enormitas quædam intolerabilis; ut-
pote quæ fiunt ab homine, quò vilius & abje-
ctius nihil est, & infinitis DEI perfectionibus,
atque unà cum istis, ipsis etiam creaturis infe-
sta & adversa sunt. Et si quidem Peccata, quæ
patravimus, lethifera sunt, manifestum est,
quòd infelicissimè æternæ damnationis pericu-
lo nos exposuerimus: cum unicum ejusmodi
delictum, sufficiens DEO causa sit, ad æternos
ignes nos damnandi. Quòd si verò tantis mu-
niti sumus à DEO præsidijs, ut gravius con-
tra illum nihil deliquerimus; at certè leviora
non deerunt, quorum deliberatâ mente com-
missorum testis conscientia nos accusabit. Et
neque tunc dubio locus esse potest, quin peri-
culum idcirco adierimus, infelicitatis planè
for-

formidandæ, cum veniale etiam Peccatum factum ex animi ignava inconstantia contra Divinos illos instinctus, quibus vitare illa peccabimur, mereatur, ut subtrahat DEUS benevolentiam illam manum suam, & sistat abundantiam gratiarum suarum fluxum; unde nihil proclivius, quam ut desituti tantis præsidij in mortale aliquod Peccatum prolabamur.

Meditationis ergo de Peccatis proprijs beneficium manifestum fit, quod, vel peccatum graviter, aeternæ damnationis incurrerimus periculum, vel in illud saltem periculum incidimus peccandi graviter, & illud experiri supplicium, quod merentur, qui mentes præsentissimâ offendunt DEUM. Et quoniam sunt rarissimi, qui haustam in lavacro Regenerationis gratiam nunquam deinceps amiserunt, candidissimæ semper integritatis cultores, ideo, dicamus, convinci nos Meditationis hujus operâ, quod periculo nos aeterni supplicij certissimo toties exposuerimus, quoties committimus Peccata, in quorum ultionem ultor DEUS tot alios, probioresque nobis, aeternis ignibus addixit. Innocentiores si qui sunt, animi, illud ex hac Meditatione colligent, non obscure se de salute sua esse fuisse periclitatos, quoties, etiam levibus

taxat errando, irritarunt contra se DEUM, ad subtrahendas Auxiliatrices Gratias, quibus destituti, in illa tandem ruerent, quæ Vindex DEI Justitia in tot alijs tam acerbè castigavit.

Meditatio de Inferno, quæ infinitam tormentorum, quibus damnati cruciantur, atrocitatem ponit ob oculos, fateri nos cogit, calamitates illas, quarum manifesto periculo scelesti illa vivendi ratio nos fecit obnoxios, nulla cogitatione satis posse comprehendi; quandoquidem pænæ illæ, quas incurrissemus indubiè, nisi magna DEI nostri Misericordia nos exemisset miseros, ita quoad affligendi violentiam universales sunt, ut nulla damnati pars sit, quæ à tormento suo sit eximia; ita sunt acerbæ, ut quietis & solatij admittant nihil; ita demum sunt æternùm duraturæ, ut interrumpi ne ad momentum quidem possint.

Meditatio

De Peccatis proprijs.

Oratio præparatoria consueta.

I. PRÆLUDIUM. Intuere animam tuam, tot veluti catenis oneratam, tot ulceribus fædissimis per omnes facultates suas, quot Peccatis obstitam.

I 4

II.

II. PRÆLUDIUM. Pete gratiam, ut intelligas, quantum adiēris salutis tuæ periculum, cum peccāsti, ut vitam, malè hæcenus institutam, dolore serio possis emendare.

I. PUNCTUM.

Quanam fuerint anteaactæ Vitæ
nostræ Peccata ?

Consideranda.

Repetam memoriâ vitam ad hoc usque momentum anteaactam omnem. Et in primis quosdam errores illos considerandos mihi sumam, quos, cum immoderatiùs, nec ad Rationis & normam viverem, commisi. Deinde quæ vivendi rationem jam nunc sequar, studebo intelligere, & unô velut obtutu intuebor, quæ cogitare mens soleat, quid loqui, quid agere præcipuè allubescat, quid desideret voluntariâ quânam re gaudeat, quid metuat, quô affligatur, quid negotij tandem sit, cui plurimam expendatur temporis. Singillatim autem penitiùs dispiciam, 1. Quem modum obtemperem agendi cum Domino DEO meo, cum per omnia Religionis officia, quæ sunt Sacrosanctissimum Missæ Sacrificium, Horæ Canonica, Meditatio, Examen, Lectio &c. 2. Quæ

cura sit Religiosorum Votorum, Paupertatis, Castitatis & Obedientiæ, quam Superioribus & Legibus meis debeo. 3. Quò studiò Virtutes Statui meo proprias confecter. 4. Quæ sit ratio agendi cum Proximo, idque tum affectum animi, tum mores etiam ipsos, & quæ extrinsecus apparet affabilitatem considerando, cum qua, quæ salutis ejus sunt idonea, obeo. 5. Quid de corporis curâ sit; ubi considerata, quæ ad victum, vestitum, quietem, laborem, & ultroneas afflictiones pertinent.

Affectus.

1. Detestari miserabilem, quam deprehendam, vivendi rationem: & illa inprimis, quibus impudentius Divina Majestas offenditur. 2. Deplorare infelicissimum torporem meum, quò in periculum tam formidabile cum ultro me præcipitâsem, nondum tamen sensi, quo in statu res meæ versarentur. 3. Dammare execrabilem vitæ meæ cæcitatem, tam contrariam sanctissimæ DEI voluntati, & fini, ad quem creatus sum, beatissimo. Ad hoc ergo, mi Bone DEVS, tanta Gratiarum tuarum mihi misero affluxit copia, ut tam legniter servirem Tibi, quin adeo, ut offenderem toties, & modis tam enormibus Majestatem tuam! 4. Desiderium placandi offensum Cratorem meum

secundum sanctissimam ipsius voluntatem.
 Noli, o mi DEVS, noli, obsecro, auxiliari
 ces gratias tuas subtrahere misero; neque per
 mitte unquam, ut animum ego serviendi Te
 perdam aliquando, tot peccatorum terribili
 normi numero. Hoc potius clementissimè
 largire, ut ex fœdissima tot criminum congerie
 horrere inprimis discam malum illud abomi-
 nabile, cui idcirco factus sum obnoxius; tu
 dolorem concipere, pro eo, ac par est, serium
 efficacem, quòd impudens tantæ Majestatis
 pllicere non erubuerim: discam & perpetua
 recundiæ ex tanto tam gravium peccatorum
 numero argumentum accipere, & Creatorem
 tandem omnibus animi demissione profusa
 sima me submittere, mentemque spe Divina
 Misericordiæ vivacissimâ erigere.

*Consultum erit in hoc puncto tres illos,
 quatuor precipuos fontes accuratiùs inquie-
 re, & observare, unde dimanet, quid
 contra integræ Virtutis leges etiamnum
 doque peccas.*

II. PUNCTUM.

Peccatorum gravitas ex eo nascitur
 quòd contra DEVM fiant.

Consideranda.

Quotquot hætenus admisi noxas, omnes

sunt indolis, ut Infinitæ DEI Majestati, Perfectioni & Excellentiæ, omni Honore & Reverentia dignæ, adversentur. Sunt enim contrariæ immensæ illius Bonitati, ineffabili item Charitati, quâ ab æterno me dilexit, & favoribus munivit, majoribus omni æstimatione, & dignis idcirco, quibus amorem ego omnem, quantus in facultatibus meis esse potest, rependam, & in exhauriendis, quæ Divinæ Voluntati cognoscam esse placita, Vitam omnem, meque, quantus quantus sum, totum consummem. Peccavi insuper in summam DEI Sapientiam, quæ finem mihi statuit præstantissimum, & Medijs munivit efficacissimis, hoc unum à me exigens, ne alium aliquando ad finem tenderem, quàm ad eum, ob quem creatus sum, neque de aliis ad finem hunc Medijs circumspicerem, quàm quæ ex DEI mei percepissem Munificentiam; de reliquo omnia Creatoris mei, Optimi, Maximi permitterem arbitrio & prudentiæ. Offendi liberalitatem DEI nostri ferè prodigam, quæ id pro merito suo à me expectat, ut ad opes illas æternas, quas promittit, studiosè omnino curem per Vitæ hujus difficultates eluctari. Egi contra Sanctissimam illam Dei nostri Justitiam, quæ severè, pro eo, ac par est, prohibet res caducas cum æternis, finita cum in-

fini-

finitis, & Creaturam denique cum Creatori comparari; & severius adhuc vetat, DEO, cuius totus sumus, relictò, amores nostros terrenis vanitatibus consecrare. Sic ergo dum multis aliis Infinitæ Majestatis Perfectionibus adversatus sum, ita totidem etiam debita neglexi, quod jure quodam justissimo & æquissimo ipsi adeo Naturæ, Creatori obstrictum me tenent licet imperium ab eo nullum accepissem, abstinendi ab ijs, quæ contra Divinam ejus Majestatem designare hæcenus ausus sum. Quod quod magis me percellere debet: Peccata meorum me constituunt violati Supremi Dominij, quò Divina Majestas in omnia, quæ creaturæ complectitur, plenissimo jure utitur, adeo exigere à me potest, quidquid Divino arbitratui videbitur, datis hunc in finem, quæ & quantæcunque placebunt, legibus. Hæc ergo rerum omnium Dominatrix Majestas, quæ ea omnia vetuerit, quibus ego rebellis impetentes affectus meos addixi, causam hoc præterquam jam habuit æquissimam, me obligandi ad continentendos refractarios appetitus, quamvis nulla accessisset. Quàm ergo abominabilia peccatorum meorum malitia, quæ uno conspectu tot DEI mei jura, & hoc præsertim summum, cæteris omnibus augustius, videri

Agnosco sanè infinitam quodam modo improbitatem meam esse, siquidem ad infinitam Divini contra me Juris Amplitudinem eam libebit metiri.

Affectus.

1. Expendam, quid futurum de me fuisset, si DEVS justissimarum Legum suarum sacrilegum contemptum vindicare, & me pro meritis plectere voluisset. 2. Reparabo pro virili mea parte, quam toties veluti ludibrio habui, DEI mei honorem; neque ullam esse partiar perfectionum ejus, cujus offensæ veniam mihi non studeam deprecari. Ita enim omnes percurram, ut de singulis, ausu nefario contemptis, ingenuè reum me fatear; detestabor autem errorem meum postea, & ardens emendationis seriæ desiderium, firmissimùmque decretum DEO supplex offeram, utique futurum efficac, si adjutrice gratia sua adesse dignabitur reduci. 3. Fatebor, & agnoscam penitus, plenam mei, quam Divinis imperiis debeo, subjectionem. 4. Vah impudentem rebellis mancipij stultitiam! 5. Ecquid est supplicij, quod non commeritus sim miser? 6. Cæcigabo igitur errores meos servitute, ad quam jam nunc me offero, integerrimâ, siquidem Divinam è Cælo opem dabitur impetrare.

III. PUN-

III. PUNCTUM.

Peccantis hominis vilitas auget offensa gravitatem.

Consideranda.

Ecquid tandem sum ego, collatus cum Deo quem offendi toties: si cum tota reliqua humana massa comparer, nihil sum. Quid vero est illa hominum, quanta quanta esse potest Republica, si cum Angelis, & omni reliqua Beatarum mentium choro componatur: & tota celestis Aula cum omni illo ornamentorum apparatu, quo æternum fulgebit conspectu, quid erit, si cum illa comparetur pulchritudine, quâ vestire illam poterat, si voluisset DEVS? Collige tandem omnes, quæ uspiam ab artifice DEI manu fieri possunt, Creaturæ ditatas perfectionum suarum thesauris benedictis, & nihil adhuc cogitasti, si ad infinitam Creatoris nostri perfectionem, omni comparatione superiorem, illas volueris componere. Jam ad meipsum denique redux, quod tuus ego sum igitur, disquiram, tantæ DEI Majestati comparatus: Creatura nempe infinita & miserabilis, plena defectibus ejusmodi, quos à DEI mei summa Majestate Divinæ opum vis infinita procul facit exulare. Et hinc

nimirum est, quòd sicut à benefica ejus manu non nisi optima possunt expectari, ita à me non nisi sordes, & pestilens quædam sanies profuat.

Affectus.

1. Execrabilis superbia, impudentia & temeritas vilissimi terræ filij, qui rebellis tantæ Majestati ausus est se opponere! 2. Pete veniam tam enormis impudentiæ, & agnosce supplicium, quò digna est, & periculum, in quod conjecit improvidum. 3. Promitte debitam immensæ Majestati Reverentiam, æternùm observandam. 4. Sentire stude de teipso, quàm potes vilissimè; proscribere omnem ex animo de commodis tuis solitudinem, eamque in id unum totam converte, ut pro eo, ac justum est, Creatori tuo servias.

IV. PUNCTUM.

Qui DEVM offendit, offendit
& Creaturas.

Consideranda.

Toties Creaturas offendi, quoties in Factorem sui injuriosus. Inprimis enim mihi nocui, cum obnoxium me feci jacturæ felicitatis meæ, & æternæ Mortis mancipium. Abusus sum turpissimè facultatibus Animæ meæ, & omni illa

illa DEI mecum agentis virtute, ad hoc mihi concessâ, ut promovendo Divino Honori servirem. Offendi quidquid est porrò Creaturarum, cum illud negligerem implere, quod ad me iuste à me exegerant, cumque uterer illis contra jus illud suum, cautum æternis Legibus, nisi ad augendam Creatoris sui gloriam. Peccavi denique contra ipsarum rerum omnium Creatorem, ita usus rebus artificie ejusdem dextrâ paratis, ut beneficiam etiam ipsa in instrumenta converterem, quibus offenderem liberalissimam ejus voluntatem: sed & hoc injuriæ contra DEVM me quoties admisi, ut torporem ad Divina illius quæ animo identidem suggestit, imperia & consilia, eisque stupidum, & velut sine sensu peritus opponerem, nihil interea remittens à peccandi turpissima consuetudine, quidquid futurum cælitus allaberetur?

Affectus.

I. Inaudita enimverò immanitas! veritas intolerabilis! cui unquam delectabile sum est dilaniare & torquere pectus illud, à lactatum se fuisse meminit? Quis adeo futurus barus, ut illum animitus non diligeret, à non aliud in se novit profectum, quam longam beneficiorum seriem? Atqui ego, prò deo

ego mi DEVS, ego barbarus, ego immanis
ille latro sum. 2. ô Cælum, ô Astra, ô Ele-
menta &c. ut quid furore vos iustissimo non
armatis in tot scelerum, quibus & vos, & Crea-
torem vestrum irritavi, meritissimam ultionem!
3. Et quis vos, devoti Stygijs tormentis spiri-
tus, & vos damnata æternis ignibus impiorum
mentes, quis tenuit, ne unà vobiscum eadem
me infelicitas involveret, postquam &c.? 4.
Vos autem, ô Angeli Pacis, & vos æternum
beata Piorum animã, quo horrore intueri sæpe
cogebamini tot rebellis mancipij facinora? Ah
ut afflixerim ego vos, quando &c.! Quis ju-
stissimam indignationem vestram continuit,
quæ in vindictam contra me severissimam jam
excanduit, cum &c.? Ut quid non ex rerum me
numero eliminãtis inutile universo mon-
strum? Quomodo sustinere tamdiu, & novis
etiã favoribus atigere potuistis impudentem?
Ah mutate tandem cor meum! ita vos, per
quidquid estis exorabiles, obsecro, & tale, ut
fiat, date, quale pridem, ut esset, decuit, ut a-
mans unice DEUM suum, & suam illi, quam
debet, aliquando det gloriam, & vos, sociatô
vobiscum sanctissimi affectûs studio recreet.

In Colloquio laudabo infinitam DE I mei
misericordiam, qui tamdiu me clementissimè
K
fusti.

sustinuit. Statuam deinde emendare, quidquid erratum est, opitulante, quam cælitus expecto, gratiâ, & servire DEO pro tantæ Bonitatis, quam mecum exercere voluit, meritis. Hoc nimirum agam, ut vitam omnem Divinæ ipsius Gloriæ sincerissimè impendam; vitam scilicet illam, quam benignissimè mihi donat, post tot peccata, quibus irritatam toties memini Vincem DEI mei Justitiam, ut pridem ad æternum me ignes ablegaret.

Compendium Meditationis

De peccatis propriis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Intueri animam meam oneratâ peccatis suis, quasi totidem catenis vulneratas facultates ejus turpissimis ulceribus.

II. PRÆLUDIUM. Petenda à DEO gratia cognoscendi, quàm gravi me periculo exposuim, & concipiendi dolorem acerbissimum omnibus peccatis meis.

I. PUNCTUM. Relegam cogitando vitam meam omnem, quam ad hoc usque momentum exegi: detinebo me autem diutius postremis ejusdem annis, atque illic disquisitè, quænam fuerint desideria mea, diligentiam spirituales occupationes meas, quæ votorum habita ratio, quale car-

sum Virtutum studium, quis conversandi cum proximo modus, quæ Officij mei cura: &c.

II. PUNCTUM. Peccata mea omnia infinitæ DEI mei Majestati sunt contraria, offendunt ejusdem Sanctitatem, Bonitatem, Sapientiam, Liberalitatem tam promptam ad remunerationem Virtutis, Justitiam tam severam contemptus sui vindicem, & longam illam Divinarum Perfectionum seriem, quæ ad alia omnia, quàm quæ egi, me obligaverant. Lædunt denique peccata etiam supremum illud DEI in me Dominium, potestatem habentis plenissimam imperandi & prohibendi, quæ placent, atque cotidem quasi perduellionibus te implicas, quos Divinam Legem delictis violas.

III. PUNCTUM. Nihil sum, nec amplius aliquid, si cum DEO meo comparet. Infinitis enim spatiis, tum à singulis, tum ab omnibus Divinis ejus Perfectionibus submotus sum.

IV. PUNCTUM. Offenso Creatore rerum omnium, neque creaturis peperi: abusus enim illis sum, contra quàm vellent, atq; ita tum ipsis, tum mihi præsertim ipsi, grandem intuli injuriã.

In colloquio laudanda Divina Misericordia, quæ ad hanc usque diem tam mansuetè me toleravit. Statuendum deinde de emendatione seria, opitulante DEI Gratiã.

Pro Meditatione de Inferno.

Observandum, quòd in explicatione tertiæ Veritatis, quam Meditationi de Peccatis proprijs præmisimus, monuerimus, Meditationem de Inferno non complecti novam aliamquam Veritatem, sed luminis solùm aliquid addere, ad illud penitiùs intelligendum, quòd in tertia continetur; quòd infelicitas nimirum cui periculosissimè obnoxios nos fecimus, ex solo Malorum sit genere, quæ formidari non quam satis possunt. Id quod sanè hæc de Inferno Meditatio exactissimè præstabit, quia exprimet acerbitatem pœnarum infernalium, tantam, quantam nemo Mortalium neque eloquiatis, neque cogitando assequi poterit. Et tamen sunt, quarum rei facti sumus, quales si secundùm omnem earum atrocitatem inlegerimus, non erit difficile, de Mali illius magnitudine tandem judicare, quò nosmetipsos miseri, parùm abest, quin jamjam implicaverimus.

S. Ignatius hoc Exercitium *Contemplationis* nuncupat; quia nihil admodum Ratiocinationis exigit, sed id solùm agere nos vult, ut visum Tormentorum illorum imaginem, & quod sensum aliquem animo studeamus effingere.

opinabatur scilicet peritissimus Magister, cam fore ejusmodi imaginationis efficaciam, ut etiam non adhibito in auxilium discursu, sufficiens sit, ad excitandum in voluntate nostra salutarem illum gravium peccatorum horrorem; ob quæ sola tam horrendis suppliciis homo fit obnoxius, & ad animi decretum irrevocabile faciendum, expiandi, quæ adhuc malè acta sunt, & in Virtutis studium seriò deinceps incumbendi. Voluit autem hanc Meditationem per *Applicationem*, ut ipse solet appellare, *Sensuum* institui: tum ut altiùs ea, quæ cogitabimus, imprimantur animo, atque recordatio illarum vivacissima succedat. (neque enim manifestius aliquid, quamdiu hîc vivimus, datur intelligi, quàm quod Sensuum nostrorum ministeriò cognovimus) tum etiam, ut diversas pœnarum, quas ille miserorum carcer exhibet, facies nobis poneret ob oculos, cùm Sensuum scilicet nullus illic sit futurus, quem non suum quemlibet peculiare supplicium affligat.

Quòd si longior tibi videtur esse hæc Meditatio, quàm ut satis otij habiturus sis, ut intra unius horæ spatium totam absolvas, tunc vel extendi oportebit Meditationis tempus, vel legi priùs ejusdem argumentum debet, & illorum fieri electio, quæ altiùs in animum videbuntur

buntur descensura, atque plus allatura momenti ad finem, quem intendi hoc in Exercitio convenit, id est, ad concipiendum summum aliquid quem horrorem ab omni eo, quod contra Dei Legem liberè & meditatio fit.

Non ignoro equidem, omissam à quibusdam hanc Meditationem in Exercitijs suis, quæ in Annuæ Collectionis usum conscripserunt; qui persuaserunt sibi, Amoris potius, quàm timoris affectibus moveri mentes illas, quibus ita cogitatio est, quotannis sese inspicere: sed ego hanc aliorum opinionem ideo probare non possum, quia novi, non paucos contra illos mecum sentire; neque enim S. Ignatius, cum arbitrium esse voluit, adjungere aliquid quinque in Exercitijs, quæ proponit, usquam simul infinitum posse aliquando omitti aliquod ex ijs. Ad id quod, quæ studiosiores sunt virtutis, animarum pœnarum, quas considerabunt, magnitudinem peccati malitiam, & ex hac Divinæ Bonitatis incomprehensam Amplitudinem metiri possunt: cum utique offensæ malitia in infinitum augeri non possit, nisi ejus, qui offenditur, Bonitas infinita sit.

* *
*

Meditatio.

De Inferno.

Oratio præparatoria consueta.

I. PRÆLUDIUM. Ponam mihi ob oculos in ipso corde terræ fornacem undique rotundam, & ardentem, hominūque illic innumerorum congeriem, qui ita medijs in flammis jaceant, ut miseros penetrent & inflamment totos, non secus atque candens in media fornace ferrum nihil jam ab igne videtur habere discriminis.

II. PRÆLUDIUM. Petam supplex Divinam Gratiam, tamque vivacem de pœnis damnatorum intelligentiam, ut seriò mihi de ratione prospiciam, quâ vitare liceat calamitates adeo horrendas, quibus periculosissimè me feci toties obnoxium. Precabor item, ut, siquidem Divini Amoris non sufficiens aliquando ad peccati horrorem efficacia in me futura est, saltem supplicij salutaris timor id evincat, quod Amor obtinere à me non poterat.

I. PUNCTUM.

Applicatio Visûs.

Consideranda.

Intuebor firmò mentis obtutu Incendium aliquod vastissimum, in quo homines ardeant,

K 4

lami-

laminarum in modum sibi mutuò injecti, quam
idem ignis & eadem fornax amplectitur. Pen-
nitius deinde contemplanor, quanta titiorum
ejusmodi sit congeries, quam monstruosa sin-
gularum deformitas, quam intolerabile, quam
æternum, spei omnis & solatij exilium, id quod
ex ipsa vivendi in his suppliciis ratione, & ex
rabie quadam insatiabili, quâ in se mutuò effo-
rantur, datur intelligi. Jam & dæmonum pro-
digiosam videbo multitudinem, qui modis im-
manissimis miseros excruciant, iisque appare-
omni figurarum, quascunque animò tibi effo-
mare potes, terribilium induti genere; id quod
affligit miseros eò acerbius, quòd per obsec-
ram fornacis suæ caliginem hæc identidem illi
monstra sese obijciant. Neque enim ignis, in
quo ardent, plus illis indulget luminis, quam
quantùm ad tormentorum augmentum facit
est; id autem ex eo accidit, quòd intueri con-
nuò cogantur furiales illos, & juratos hor-
suos, tortores suos immanissimos, & quidquid
porrò suppliciorum est, longè ultra, quam qu-
ullâ cogitatione assequi possit.

Affectus.

1. Demissè, & pro eo, ac par est, planè ser-
DEO grates agere infinitas, quòd in hanc
lamitatum Abyssum, prout merebar, me

præcipitaverit. 2. Decretum animi irrevocabile, nullis parcendi viribus, ad asserendum me in eam tandem securitatem, ut antea vitæ malitia tormentorum tam immanium periculum deinceps nullum creare possit. 3. Ita mecum statuam. Cavebo studiò, quò fas erit, impensissimò, ne graviori noxa mentem inquinem; studebo ab omnibus, quæ blanda naturæ accidunt, abhorrere; amplecti autem, quidquid illa delicato metu averfatur. Neque enim ita bonum aliquid videri debet, ut non horrore quodam infinito dignum sit rejici, si infernorum ignium reum me facit, neque ita mali, quantumvis abominabilis, facies terrere quidquam debet, ut non idem votis omnibus sit optabile, si æternis me supplicijs eximit. 4. Neque de habitatione unquam, neque de asperis illorum, quibuscum commoraris, moribus conquerere. Nimiùm habebis delicatè, postquam malis affligi infinitis meritus es.

II. PUNCTUM.

Applicatio Auditûs.

Consideranda.

Audire mihi videbor planctus illos formidabiles,

K 5

biles, rabiosos clamores, ululatus furiales, que
 relas execrabiles, abominandas blasphemias
 quas infelices animæ contra DEUM & Sanctum
 ejus effundunt, nec non diras illas, quibus
 se, tortores suos, pœnarum socios, & crea-
 ras demum omnes, tanquam exitij sui vel
 strumenta, vel occasiones devovent. Inter
 gere studebo maledicta illa, quæ damnatorum
 colluvies in suas animas, in facultates suas, in
 moriam, intellectum, atque voluntatem cor-
 gerit, in virtutes item animam vegetantes
 moventes, in sensus externos internosque
 appetitum concupiscibilem & irascibilem
 sanguinem, & natos ex eo vitales atque ani-
 les spiritus, in Patrem, Matrem, Liberos, Pro-
 pinquos, Amicos, & in omnes tandem illos
 quos familiares sibi, cum viverent, habebant
 sed in illos furiosius, à quibus vel inductos
 peccandum se meminerunt, vel à peccatis
 non, ut poterant, abstractos: hos enim
 tibus, si possent, vellent discerpere, & omnes
 in eos furendi & torquendi exercere rabie
 occupat, ut rabie quadam efferata in occra-
 ferantur, quos ante se vixisse nôrunt, & etis
 sive ea de causa, quòd scelestâ vivendi
 posteritatem in idem secum exitium tradidos

Tequacem, sive quòd integrâ vitæ probitate suam miseris infelicitatem novo sensu reddant auctiorem, dum beatitatem illis suam, quâ æternum cælò exules carebunt, considerandam exhibent. Neque dissimili furore in coxvos sibi, inque posteros insanunt, ut qui suppliciorum unâ & socij, & incrementa jam accesserint infelici numero.

Jam verò neque Accusationes illæ amarissimæ negligendæ sunt, quas tortores spiritus reus identidem hominibus objectant, dum turpissimos Divinarum gratiarum abusus, æternam Paradisi, pretiò tam facili parabilis, jacturam, stultissimè præstitum suggestionibus hostis jurati consensum, & præsertim DEI, pro hominum salute mortui, perduellem contemptum exprobrant. Idem audiam Christianis, & perfidis Apostatis, aut quibuscunque tandem alijs salutaris Christi doctrinæ neglectoribus, à Paganis & cæterâ infidelium infelice turba ingeri. Præ omnibus autem ad illa accuratius attendam, quæ homines, sæculi vanitatibus, non expediti, Religiosis, & Consecratis Ecclesiæ Ministris obijciunt, qui neglectis tot pretiosis salutis suæ instrumentis, tot contemptis, quibus ad se & alios æternum beatos obstricti erant, titulis, & sese ignavi per-

diderunt, & quos curare debuerant. Intelligam proinde extrema illa maledicta, quibus mundi vanitatem, ac mores, respectusque hominum insectantur, qui magna ex parte ipsorum damnationi causam præbuerunt.

Affectus.

1. Ah, ecquis animi tantum habet, ut posse speret has immanium Tortorum rum sannas? 2. Quæ mentis laniena, æternum illas, instantes auribus suis, debere 3. Quid injuriarum tandem erit illi intolerabile, qui, ut damnati eum spiritus æternè execrentur, aliquando commertus est? Mutemus tandem, ô anime mi, mutemus DEUM, quam malè hætenus sectati sumus vitæ formam, & ad tam formidabile præteritum ne quidem eminus sustineamus accedere. 5. Ut quid hæere me juvat in periculo illud adire denuo, execrandi memet, fure contra me & creaturas omnes, idque rabie quæ deinceps remittat nunquam. 6. Alia plorandam illorum cæcitatem, qui serio par est, hæc talia nunquam cogitant! aliam porem animi plùs quàm stupidum; nolite tam horrendâ calamitatum tyrannide, quæ licet, instrumentis eximere!

III. PUNCTUM.

Applicatio Odoratûs.

Consideranda.

Experiri me fingam odorem gravissimum, & pestilentem illam mephitim, quam ex infauſta hac abyſſo, tum damnatorum corpora, tum etiam tortor ignis, tum demum & maxime peccata, & abominanda infelicitum captivorum ſcelera exhalant. Si enim impij, cum etiamnum viverent, factorem turpiſſimum, latentis intus veluti peſtis argumentum quandoque à ſe, juſtâ DEI pœnâ emittunt, id quod non uni Sanctorum licuit experiri; quid illic futurum cenſes, ubi Ultor DEUS, quæcunque latuit, ſclerum turpiſſimorum colluviem, toti mundo modis omnibus manifeſtat, & ubi ſenſus omnes vindice pœna torquet, quòd, ut ſuis indulgerent voluptatibus, infinitam Creatoris ſui bonitatem non horruerint offendere.

Affectus.

1. Ah ſi jam abſque deliquij periculo patî nequeo, ſi quid tetrius quandoque olet, quid futurum me eſt, ſi in fæces illas præcipiter!
2. Jam quidem ſtudiò, quò poſſum, cauſſimò

mò celo, si quid perperam commisi : sed qui
 sustinebo tunc infames factores illos, quibus
 passim manifestum fiet, prodente DEO, quibus
 quid in animo latuit graveolentis mali.
 Valetè periculosa sensuum blanditiæ, quibus
 horror emitur tam intolerabilis. 4. Proci
 omnis amoris non castissimi delicia! pelles
 incautus contrahit, quisquis vos amat, tam
 nestam & abominabilem, quàm terribilis
 Ultoris DEI Manus.

IV. PUNCTUM.

Applicatio Gustûs,

Consideranda.

Gustabo, quâ licebit, acerbitatem lachrimarum, pœnitentiæ, mordentis identitatis conscientia, desperationis & furoris deum illius, quem in damnatorum mentibus excitat, quòd intelligant manifestè, se suorum suorum execrando dominatui, absque libertatis ullâ, æternum addictos fore. ex infelicibus mancipijs aliquod secum queritans, & experire rerum, quas dixi quàm felleam amaritudinem. Sic ergo
 git.

Ergo DEUM deinceps intueri licebit

quam : ergo devota æternis ignibus victima
hinc abibo nunquam : procul ab amabili illa
facie, quâ ut æternum recrearer, creata sum?
Sat misera, & plus quàm satis est, intelligo,
quanta bonorum abyssus sit Creator ille meus,
& quanta sit animi felicitas, ad hanc cominus
intuendam admitti, & hinc desiderium illud
inexplicabile, quò videre gestio, quem nun-
quam visurus sum, quamdiu longa durabit æ-
ternitas. Ah longam nimum malorum se-
riem! ah infelix spei nunquam revocabilis exi-
lium! ah materiem furorum meorum, quam
nulla consumet æternitas! ita fixum ergo,
ratumque est, ut jacturam, quam æternum pa-
tiar irreparabilem, non solam infelix patiar,
sed insuper aliâ, eâque infinitâ tormentorum
varietate, sine ulla quietis parte, æternum
cruciabor! ô te infaustam sævientis DEI vi-
tam! ô vitam mille diris detestabilem!
Quis me rerum, quæ sunt uspiam, omnium è
numero inutile stygis mancipium eliminat?
Neque si mille dehiscant Inferni, qui omnes
uno hiatu infelix hoc monstrum glutiant, sa-
tis profunda mihi abyssus erit, quæ in quietum
illud nihilum, unde malo sidere extracta sum,
me remittat denuo. Quòd si DEUM intueri,
DEO & creaturis paradus est, nunquid Infer-
ni

ni maximi instar, & supplicij mihi erit, non
quam videre DEUM, & intelligere tamen
quid boni sit, quod idcirco æternum perdidit.
Sed actum est, DEUS in rerum natura pro
nullus est, nisi quem tortorem ego sentio. De
Redemptore Humani Generis & Matre ejus
non jam ulla mentem subit cogitatio, quæ
horrore illam abominabili concutiat. At
na beatorum felicitas in ultricem mihi lan-
nam vertitur. Heu dolor intolerabilis!
ergo bonis prorsus omnibus exuta, his malis
rum, quæ patiar, portentis, æterna in hoc ca-
cere præda delitescam! Memoria non occu-
ret aliud, quàm calamitatum, in quas incidi
jacturarum, quas feci, & voluptatum, ob quæ
perij, vanissimarum luctuosæ imagines.
Intellectus manifestè intelliget nihil nisi trifidum
dolorum meorum catalogum, & quidquid
liquè ad tormenta mea accessum facit. Volu-
tas in furiali DEI, mei, & rerum omnium odio,
mutabili pertinacia obdurefcet, neque ulla
inceps per longissimam æternitatem am-
ullius dulcedine poterit recreari. Voraces
infernalis rogi flammæ, ut ut devorare me
gant, nunquam absument tamen. Partes
fausti hujus cadaveris mei omnes ita tor-
hic focus, ut, quæ minimum sentiet tor-

ti, plus tamen expertura sit dolorum, quam omnes fuerint deliciae, quas unquam sensi, dum maledictam illam vitam viverem, quae in hos ignes me demisit. Ita pascam ergo flammam has immortalis praeda tam immitis incendij! ita ardebo scilicet, ut stygijs sannionibus risum ego faciam, & meta sim, in quam pestilenti sua rabie grassentur, neque pro odij, quod in me feruntur, magnitudine, tanquam ultores contempti Numinis castigent! Neque videbo igitur aliud, neque audiam, neque palatō aliud, neque nari- bus experiar, neque tangam demum aliud, quam unde novum tormentis meis aucta- rium accesserit. Neque DEUS erit aliquis, neque rerum ulla uspiam, quae condolere dignetur infelici monstro. Ah orbitatem tristissimam! Ecquid verò? ergo meta ego Divini odij aeterna, ad hoc nimirum infi- nitae illi Bonitati serviam, ut aeternum exe- cretur me, & modis tam immitibus me casti- get, dignam, quae diris omnibus devota vivat? ô sortem detestabilem! ô execrabile Pecca- tum! eccur in nihilum tuum non resorberis tandem exosum DEO, & toti, quae patet, or- bi, abominabile portentum! Sic mutuis ergo morsibus in nos furemus rabidi, ut immorta- libus odijs pax nulla unquam successura sit!

L

Ita

Ita ergo torrebit ignis hic, affliget DEUS, qui
 me odit, cruciabunt tortores isti, & quot pa-
 narum socij, tot augmenta erunt, me tandem
 ipse ultor, scelerum meorum carnifex torque-
 bo, neque ulla carnis impiæ tormento suo cre-
 rebit portio, nulla itidem facultas suo, idque
 sine quietis solatio, nulla spe voluptatis. Ah
 voluptatis! ah execrandum nomen! inces-
 sum somnias hæc solatia; actum, est de volupta-
 tibus, quæ tibi jucundæ accidant. Nihil ex-
 spectandum porrò dulcedinis. Et illæ, quibus
 hæc mihi supplicia merui, deliciae, ah quibus
 inanes erant, quàm fallaces, quàm verò levi-
 ræ jam in his ignibus offensi Numinis sunt vi-
 dices? At in tantillæ ergo voluptatulae vi-
 stam, ad æternos, inter tormenta tam immen-
 sia, gemitus justè damnata sim? ô crudeli-
 tatem! sed nunquid in rei gratiam inanissimam
 DEUM pro salute tua mortuum, favores ce-
 tus oblatos, promissam beatitudinem, inter-
 ta, quæ modò sentis, incendia decuit contem-
 nere? scelestum caput! ô malitiam! jam
 rò, qui in his me calamitates deturbavit,
 causæ potest prætere tam immiti sententiam
 Quid est, quod ulcisci me vetat hanc tyran-
 nidem, & tormentis tormenta rependere?
 de tandem habet, quòd tantus ille sit, sub-

eam gravi manu ululo? Unde habent, quod
tam beati sint, qui serviebant illi? Quin imò
hoc inquire, monstrum! quare serio servire
illi non statueris, cum tam paternè te invita-
ret; quare placere tibi illa passa sis, quæ de-
testari tantam Majestatem noveras: quare tot
oblatas tibi gratias ignava contempseris; qua-
re temet; contra quàm clementissima ipsius
voluntas esset, in hanc Miseriarum omnium
abyssum ultro præcipitaveris? Stulta jam est,
quia sera nimium, infantiæ tuæ Pœnitentia.
Pridem, ut modestius cum Creatore tuo age-
res, decebat; pridem oportebat Divini Sani-
guinis pretium contemptu sacrilego non pes-
sum dare, non obturare aurem Divini Spiritûs
monitis, non indulgere genio tuo, neglectâ,
quam toties tibi suaserat, Pœnitentiâ; non per-
suadere tibi tam temere, evitabiles nullò ne-
gotiò crudeles illas, quæ te captivam attinent,
flamas esse. Serum est, quidquid jam resu-
piscis. Evanuerunt favores illi, neque ullus,
qui tibi salutaris deinceps esse possit, indulge-
bitur. Et quantos eheu, quàmquæ efficaces
mihi obtigisse memini, quibus ad suave virtu-
tis studium tantum non cogebat, stimulos?
quoties illa, quam nunc deploro, calamitatum
facies vivis mihi coloribus depicta est: quo-
ties

ties, ne me salutemque meam neglectam ve-
 lem, plus quàm paternè sum admonita: Et
 ego stulta rerum vanissimarum æstimatrix, co-
 co amore occupata, caduci alicujus honori-
 turpis voluptatix, pretij vix nomine suo dis-
 ni, & me, & quidquid salutarium intus mo-
 nitorum ad meliora me impulit, neglexi, &
 quod heu serò nimium deploro, æternum pe-
 didi! quò pravis rapiebar affectibus, cò-
 su plenissimo secuta sum, indulsi desideria
 meis, mihi, quidquid in contrarium jubet
 DEUS, tam pervicaci impudentia blandiens
 ut si neque paradisus esset, quem perdere, &
 que infernus, quem mereri possem. O ju-
 ram boni maximi maledictam! ô mali fis-
 stissimi detestabile meritum! Ad quid ver-
 questus mei, nisi ut torquendæ mentis in-
 menta sint? Ita enim statutum est; ure-
 ignis, neque remittet ardoris aliquid; con-
 det hic mentem vermis, neque pacis indu-
 bit aliquid; cruciabit hic locus, & hi pa-
 rum infelices socij, neque solatij admittent
 liquid. Ah æternitas! Quàm longa es æter-
 tas! ô furoris desperati inextinctam rabie
 ardere hic æternum, non exire hinc, quam
 DEUS esse DEUS perget. Ah moram fu-
 dabilem! Ah si pœnarum saltem terminus

set aliquis! si finis saltem ullus appareret! sed frustra est. Hic ardendum est, quamdiu longa durabit æternitas. Facile quondam erat, non intrare huc, sed postquam ingressa semel es, reditus ad superna nullus patet; hinc exigenda, quanta quanta imminebit, æternitas. Si miliones sæculorum totidem effluerint, quot arenulas tota, quæ patet, cæli, terram ambientis, machina complecti potest, nulla adhuc æternitatis exacta est portio, quin imò neque durare adhuc incepisti longam illam Annorum seriem, quam æternitas amplectitur. Et postquam mille miliones longissimorum, quæ finges, temporum exegeris, sedebis adhuc, uti modò sedes, his in ignibus, hos inter tortores tuos, hos inter supplicij socios, & tecum denique sedebis, ut sedeas æternùm. Ah quòd ista, cum adhuc essent salutaria, non cogitaveris!

Affectus.

1. Infelicem me, cum ejusmodi tormenta mihi mererer! 2. Quid agerem, ut in libertatem ex calamitoso hoc ergastulo me assererem, si ea illuc ingresso semel offerretur, quid verò potius non agerem? 3. Idipsum jam nunc, ô anime mi, & grates DEO optimo agamus infinitas, quòd paternâ manu suâ

L 5

ad

ad hanc usque horam clementissimè nos tenuerit, ne infelix in barathrum pridem rueremus.

4. Sed & in hoc deinceps toti sumus; ut prava Naturæ motus, quæ nos in exitium rapit, Dominatrix ratio compefcat. Ita enim statutum est: Pati rebellis Natura debet, vel aliquamdiu dum hîc vivimus, vel exacto vitæ tempore, æternum. 5. Quidquid Affectibus tuis deinceps accidet contrarium, nolo id intolerabile tibi, aut etiam paulò duntaxat gravius esse. Quidquid acerbitatum hæc vita complectitur, cum illis comparata, quæ neque finem sunt habituræ, neque remittent aliquid à ferocitate, neque solatium aliquod admittent; & sic co dulcescet, quidquid fellis instar videbatur inestabile.

V. PUNCTUM.

Applicatio Tactûs.

Consideranda.

Conabor Tactu mentis aliquo experiri flammæ infernalis vehementiam, usque adeo vacem, ut in animas etiam ipsas, & damnatos tortores spiritus saeviat. Admirabor verò eius prodigiosam ejusdem ignis indolem, cum modo admodum dissimili damnatos eorum membra, pro diversa peccandi, quam tot

runt, ratione torqueat; idque agat virtute tam insolita, ut, licet urat ferocissimè, nunquam tamen consumpturus sit, quos castigat: ita DEO nimirum vires miseris suggerente, & servante vitam, ut habeant, unde momentis singulis aeternum mori possint: neque ad aliud quiddam vires habent suas hæc supplicia, quam ut Vindici DEO, ad cruciandos hostes serviant: neque infelix miserorum caro ita ex tormentorum sævitie obstupescit, ut incapax aliquando fiat novos identidem dolores sentiendi, quos longissima & nunquam interrupta serie secum volvet.

Affectus.

1. Age verò, Anime mi, delibera, num habitare possis cum hoc igne devorante, & ardentibus sempiternis. 2. Quòd si malum est intolerabile, quis te furor eò pepulit, ut illa non vereris committere, quibus hæc incendia debentur. 3. Ah dementiam! ah mentis errorem plùs quàm furialem! adeo pronum esse & facilem, ad ea, quæ Divinæ Legi adversantur, absque ullo metu designanda! Nunquid cum induleris, contrà quàm velit DEVS, affectui tuo voluptatulam, vix momentaneam, aeternâ deinde cum rabie, contrà quàm incassum velis, severæ DEI vindicis vo-

luntati in tormentis atrocissimis ardebis victi-
 ma? 4. Et potest adhuc eò insanix devolvi
 quispiam, ut quæstuosum putet sceleris lucrum
 esse, æternum pænitere? 5. O dulces pæ-
 nas! amarus est omnis ille, qui carnem ul-
 piam afflixit rigor, si cum violentis damnato-
 rum ignibus peritè componitur! ô detestabilis
 delicias, quæ in sensus denique tam acerbos de-
 finitis.

Colloquium fiet cum Redemptore nostro
 Laudabo & extollam inexhaustam ejus Bonita-
 tem, quâ in mortem se ultro tradidit, ut DEUM
 peccatis nostris indignantem, conciliaret,
 ejusmodi nobis præsidia subministraret, quibus
 muniti, accedente Divina ejus gratia, infer-
 tormenta possemus evadere. Conabor agno-
 cere, quâ liberalitate mihi peculiari quodam
 modo, & omnibus, quibus Legem suam volu-
 innotescere, gratiam suam identidem offerat
 tam inutili tamen sæpe eventu ingentis Bene-
 ficij, ut multi Divinis ejus veritatibus non
 quiescentes, inobedienciæ pænas in æternis
 suppliciis jam exsolvant; alij verò victi veri-
 tatis efficaciam, receperunt quidem, quam audi-
 runt Legem, sed cum vitam illi conformem
 negligerent, se suamque idcirco salutem
 runt perditum. Ego utrorumque pertinaciter

vecordiam in conspectu Redemptoris mei detestabor, & infinitas Bonitati ejus agam gratias, quæ clementissimè impedivit, ne simili pertinacia mihi quoque, uti merebat, cor obdurefceret; quin amicissimè non invitare tantum voluit, sed auxiliatrice quoque manu sua fovere, virésque ad Salutis meæ studium sufficere. *Pater Noster.*

Compendium Meditationis

De Inferno.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Ponere ob oculos fornacem quamdam ignitam, plenam diabolis & hominibus, qui illic torquentur.

II. PRÆLUDIUM. Petere gratiam, intelligendi penitissimè pœnarum, quas sustinent damnati, horrendam gravitatem; ut, si quando Divini Amoris obliviscerer, timor saltem supplicij à gravibus offensis me absterreret.

I. PUNCTUM. Videbo vastissimum incendium infernalis Rogi, animas damnatorum, corporibus suis penitus ignitis inclusas, tortores item diabolos, illaque supplicia, quibus ipsi in se mutuò damnati sæviunt.

II. PUNCTUM. Audiam lamenta, clamores, rugitus, questus, blasphemias, diras, quibus

bus serò se devovent infelices, uti & illa, que
vel carnifex cuique conscientia, vel pœnarum
socij exprobrant.

III. PUNCTUM. Olfaciam carceris reteri-
mi fatorem, ortum tum ex igne, tum ex co-
poribus, tum demum ex abominandis reor-
sceleribus.

IV. PUNCTUM. Gustu quodam mentis
periar amarissimam furoris desperati acerbi-
tem, quem Gloriæ æternæ iactura, tormenta-
rum intolerabilis atrocitas, Divinæ Grati-
æ stultissimus contemptus, rei, in cuius gratia
perditum se iverunt, vilitas, & miseriarum
niquæ suarum, nunquam finienda Æternitas
ipsis excitat.

V. PUNCTUM. Tactu mentis percipit
flammarum vehementiam, quarum prodigi-
sus ardor & in ipsos furit spiritus, & corpore
tamen nunquam consumit.

Colloquium dirigitur ad Redemptorem
strum, laudando Divinam ejus Bonitatem,
utitur erga omnes, quibus Legem suam in-
fit promulgari, atque unâ modum tam mu-
plicem indicari, evadendi hæc supplicia:
agam grates infinitas, quòd adhuc non per-
ferit in hæc tormenta me deturbari.

DISSERTATIO.

Pro secunda Die.

De Gravitate Peccati.

In Meditatione, quam de propriis Peccatis institui-
mus, considerandam sumpsimus cau-
sam, à qua peccatum quodlibet suam quasi sub-
stantiam, malitiam & gravitatem habet, quæ in
eo scilicet consistit, quòd DEO sit contrarium.
Cum enim Divinæ Majestatis Excellentia in-
finita sit, inde fit, ut Jus ipsum, quod in nos
pro Divinarum suarum Perfectionum ratione
habet, itidem infinitum sit, & idcirco Sui offen-
sam, tot attributis repugnantem, infinitam
quodammodo faciat. Et hinc nimirum est,
quòd omnis DEI offensa, pro infinita Divino-
rum Nominum, quibus opponitur, Amplitu-
dine, quadam omnino ratione infinita sit. Al-
teræ deinde Considerationes, quas ibi cum S.
Ignatio adducimus, quòd nimirum peccatum
à Creatura committatur despiciatissima, obli-
gatà DEO pro tot cælitus acceptis favoribus,
titulis prorsus infinitis; quòd item, qui offendit
DEUM, ipsa, quæ accepit, beneficia in impie-
tatis suæ instrumenta convertat, & in ipsas
etiam Creaturas sit injurius, dum contra Crea-
torem perduellis est. Hæ, inquam, Considera-
tiones

tiones id agunt, ut novam aliquam malitiæ ac-
 cessionem ex eo demonstrent, quòd persuade-
 ant, peccatum rationi adversari acerrimè, &
 hac ipsa de causa, etiam DEO rem esse exosissi-
 mam, utpote qui illud severiùs vult esse veti-
 tum, quod cum recta ratione minùs deprehendi-
 ditur convenire.

En ergo tibi exactissimam malitiæ, quæ pec-
 catum quodvis abominabile se facit, menti-
 ram! Incomprehensam nimirum DEI Exce-
 lentiam, inexplicabilem Creaturæ vilitatem
 & perduellem denique homuncionis abjecti-
 simi impudentiam, quæ Divini Juris, multo
 in partibus violati, reum se audeat facere. Ha-
 enim illa sunt capita, quæ inprimis opus
 perpendere, si quidem peccati enormitatem
 penitiùs mens est intelligere: Cùm res utique
 manifesta sit, quòd offensæ magnitudinem
 Majestatis læsæ mensuram, peccantis item
 vilitatem, & numerum denique jurium, in quo
 peccatur, rectissimè exigamus. Atque ita
 ineffabilem DEI Excellentiam intelligit, &
 spicatissimam hominis vilitatem, & illos
 nique titulos, quibus DEO obstringimur,
 Divinorum Nominum suorum, quæ peccatis
 offendimus, numero & ratione, ille peccatis
 etiam unius, intelligit Gravitatem.

Non id agam hîc, ut porrò prosequar hæc argumenta, quibus peccati malitia tibi manifestius appareat: peritius enim illud Divinus in Meditatione spiritus exequetur. Mihi hoc duntaxat in animo est, alia quinque capita adducere, ex quibus peccati incredibilis deformitas efficacissimè comprobatur. Priora tria ad odium pertinent, quò DEUS peccatum solet prosequi; reliqua duo ad supplicium referuntur, quò sive in hac, sive in altera vita castigantur, quæ perperam contra DEUM commissa sunt. Quamvis enim neque odium illud, neque supplicia, quibus plectitur peccatum, ejusmodi res sint, quibus augetur offensæ malitia, sunt tamen quiddam annexum huic malo; & cum augeantur pro peccati gravitate, manifesto nobis argumento sunt, quàm detestabile illud sit, quàmque dignum supplicio, cum id tam implacabili odio prosequatur, & pænis castiget tam exquisitis, qui est Sanctitas ipsa, ipsa Bonitas & Justitia.

Indubitatum sanè est, quòd DEUS infinitè sapiens & sanctus odisse nihil possit, nisi quod odio dignum est, neque possit abominari aliquid vehementius, quàm æquum sit. Quoniam igitur detestabile nihil est, nisi idem & malum sit, ideo neque DEUS odisse peccatum poterit, nisi

nisi malum sit, neque odisse id infinitâ quadam
abominandi ratione, nisi malum sit omni ma-
lorum genere superius, & odiô dignum infinitô.
Et idcirco, cum infinitum sit odium illud,
quô DEUS peccato adversatur, infinitum ut
hoc sit malum, necesse est: Manifestum est
igitur, ad concludendum, quod offensa DEI
malum sit infinitum, hoc unum sufficere, ut in-
telligas, infinitum esse odium illud, quô DEUS
illam castigat.

Jam verò & hoc in confesso est, quod DEUS
noster, Sapientissimus simul & Justissimus, pe-
nire nihil possit, nisi quod supplicio dignum
est, neque graviori aliquem pœnâ castigat
quàm quantæ se reum quisque fecerit. Igitur
ut infinitam peccati turpitudinem esse judicamus,
satis erit persuasum nobis esse, tormentis
quibus DEUS peccata plectit, finem acerbiorum
nullum admittere. Dispiciamus igitur, quantum
sit DEI odium in peccati malitiam,
quàm atrox sit vindicta, quæ de flagitiis ab
solet exigi, & eadem omnino operâ intelligimus,
in quo malorum genere versetur Dei
vini Numinis offensa.

De odio DEI adversus

Peccatum.

Ex tribus præcipue effectibus Divini hujuscæ odij gravitas manifesta fit. Primus est, quòd gratiam Creaturæ rationali, quâ felicissimè tanquam DEI Filius fruebatur, eripiat, & extinguat idcirco jus ad gloriam, quam æternùm beanda expectabat. Alter est, quòd ex solo peccati odio in æternis ignibus peccantem torqueat. Tertius, quòd Filium suum Unicum mortè turpissima voluerit condemnari, ut peccatum, quod tantopere in nobis detestatur, aboleret.

I. ARGUMENTUM

Divini odii adversus peccata,
GRATIÆ DIVINÆ ET GLORIÆ

I A C T U R A.

Cùm DEUS, quidquid bonum est, pro bonitatis ratione & merito suo diligit, ac peculiari quodam affectu in Creaturas suas, Gratiæ & Gloriæ thesauris exornatas, rapiatur, nunquam certè in homine vel extingueret, quam aliquando dedit, Gratiam, vel impediret, quam promisit, Gloriam, nisi motus à re quapiam digna, quam detestetur severissimè. Quodvis autem gravius peccatum sufficiens DEO causa est, ut nobi-

nobilem illum Gratia & Amicitia Divina
statum aboleat, & neget omnem ad eternam
Gloriam accessum, erepta nimirum homini
peccanti gratia, omnique ad Gloriam caelestem
jure eo usque extincto, dum ejurata pervicacia
ad offensum redeat. Persuasum igitur esse de-
bet, quamlibet graviolem offensam rem esse Di-
vinæ voluntati exosissimam, quæ ad tam pe-
niciosum illam odium possit irritare.

Præterea si unius peccati mortalis in-
DEUS gradus gratia homini infinitos erip-
ret, si tot habuisset, & jus ad gloriam om-
extingueret, quamvis infinitam pro meritis
posset expectare; quis satis intelliget, quæ
implacabili odio Divinæ Majestatis suæ
viores offensas aversetur? Certè indignius
quam ob peccatum ex gravioribus levissimum
concepit, pro odij, quò illud detestatur, veni-
mentia, infinita quodammodo ut sit, nec
est: & cum DEUS odisse amplius non possit
quàm quoad meretur rei malitia, manifestè
inde conficitur, peccatum mortale quoddam
malum esse quodammodo infinitum, &
malitia infinita quadam enormitate, odiosum
num esse itidem infinitò.

Hoc malitiæ gravis peccati demonstratio
argumentum, difficile non erit, venialibus etiam

noxis applicare, si considerabitur, quanto pe-
re etiam leviusculos hos errores detestetur, cum
animas, etiam sanctissimas, & ad gloriam sub-
vehendas pro meritis suis altissimam, si tamen
cum uno vel pluribus ejusmodi navis eas con-
tulerit decessisse, priverit idcirco tantisper beati-
tudine sua, neque prius admittat ad amplexum,
quam pœnas omnes, quas Divina Justitia pro
delictis illis exigit, exsolverint, atque adeo
terreri prius eas opus est in flammis illis sævis-
simis, inter dolores animi ineffabiles, quos ex
eo sentiunt, quod differri se videant à felicita-
tis suæ jucundissima fruitione.

ARGUMENTUM II.

Divini odii adversus peccata,
SUPPLICIUM PECCATORIS.

Hoc Divini odij argumentum ut rectius in-
telligas, neque decipi te patiaris per ea, quæ de
Divina etiam adversus rebelles benignitate
continet, duo sunt, quæ debes observare.

Unum est, quod DEUS omnium quidem
Creator sit, non autem Pater sit per adoptio-
nem, nisi illorum duntaxat, quos habituali
gratiâ sanctos sibi que amicos facit. Atque
ideo cum omnes, quotquot vivimus, produ-
xerit,

M

xerit, intuetur adhuc etiam infelicissimos et damnatis, tanquam opus Divinarum manuum suarum, agnoscens nimirum in eorum natura Divini vultus imaginem, quam uti imprebitur sit semel humanæ menti, ita nunquam deinceps cessat conservare. Adoptionis autem gratiam perdidit miser, & jacturâ quidem æternum irreparabili, ac proinde, cum filiorum DEI felicissima sorte exciderint, neque Patrem amplius compellere audent, quem potius vitiis inimicum sibi constituerunt.

Alterum est, quod amor amicitie, quod DEUS hominem justum liberè complectitur, certam quamdam in eodem benevolentiam bonitatem supponat, quæ naturæ quidem minister est, in id inclinans DEUM, ut creaturæ suæ beneficiat; atque adeo ut liber DEI hominem diligentis amor ex Divina ejusdem benignitate, tanquam ex radice quadam sua, crescat, & proficiatur, eoque benevolentiam DEI mentem inclinet, ut hominem potest Divinitatis imaginem, gratiâ suâ dignitate exornare, & velut adoptivum Filium patris affectu complecti. Hic tamen Divinæ Beneficentiæ fructus, nullâ nascitur ex necessitate ex ea liberrimè procedit; quocirca facile potest eum perdi, & perire quodammodo salvâ

cis suæ integritate. Quamvis enim DEUS hominem gravi delicto obnoxium, non jam amplius amabili illa dilectione foveat, quâ filios & amicos prosequitur, at illum tamen affectum non deponit, quò peccatoris etiam turpissimi naturam, tanquam imaginem suam diligit, hoc nimirum agente benevolâ DEI nostri optimi indole, ut hominem, quantumvis flagitiosum, clementer tamen, & nunquam pro delictorum meritis castiget. Et hæc DEI Creatoris nostri benignitas est, quam considerandam hic proponimus, velut ejusmodi nimirum aliquid, quò urgetur quodammodo DEUS, ut aversetur hominis à se facti infelicitatem, & quò idem impeditur, ne peccata tam severe puniat, quàm id faceret, nisi vindicem ejus manum infinita hæc, de qua sermo est, bonitas contineret.

His ita observatis, assero, quòd DEUS, quemadmodum infinitis partibus tenerius nos amplectitur, quàm ulla Mater infantulum suum, ita cum majore doloris sensu aversetur, quidquid nos affligit, quàm quò Mater amatissima soleat execrari, si quid filiolum torquet: & crescit quidem hoc Divinum adversus calamitates nostras odium cum ipsa miseriarum, quas patimur, acerbitate, ita, ut si has infinitas

tas esse contingat, ipsa quoque eandem aver-
sandi ratio non admittat modum, sed infinita
sit. Et hac de causa, cum Inferni supplicia ejus
sint indolis, ut torqueant in homine, quidquid
doloris capax est, cum atrocitate nocendi sint
intensissima, cum diuturnitate sint aeterna, at-
que ideo infinita; digna sunt, quae DEUS odio
detestetur inexplicabili; neque pateretur illa
irrogari homini, longè verò minùs ipse infli-
geret, nisi malum in homine deprehenderet in-
finito DEI odio dignum, quòdque mereatur
infinitam quadam infelicitate ab infinita bonitate
castigari.

Jam cum prater peccatum mortale res in
homine nulla possit esse, quae tali abominatio-
ne digna sit, fatendum est necessariò, illud esse
coram DEO ratione quadam infinitam detesta-
bile. Neque enim alioqui toleraret hoc im-
mensa Creatoris nostri benignitas, ut acquies-
ceret quodammodo, & veluti recreetur aeterni-
tatisque crudelissimis Creaturae suae tormentis
quandoquidem in humanis etiam nemo pateretur
tam severus est, ut extrema filij infelicitas
delectetur, nisi quid odio tali dignissimum
eo deprehendat. Cum igitur quodvis gravius
delictum tantae sit malitiae, ut DEUM Opus
num ad plectendam severissime Creaturae suae

suam obliget, utut id grave quodammodo accidat infinitæ ejusdem Bonitati, cui utique injucundum est, tam enorme homini, hoc est, Divinæ mentis imagini malum irrogari; idcirco sapienter concluditur, peccatum & in se modis infinitis esse detestabile, & mereri hac sua tam perniciofa turpitudine, ut nemo sit, qui illud pro meritis odio quodam infinito non abominetur.

Non difficile fuerit, hoc Argumentum venialibus etiam peccatis applicare, si consideres, quantæ oporteat ut sint malitiæ, cùm ea DEUS adeo severè persequatur, ut Animam eorum unicò infectam in purgantes flammis deiciat; ubi præter tristissimum illud, quod *Damni* nuncupant, supplicium, etiam ignes, nihilò inferni ardoribus mitiores, idque non rarò per longam multorum annorum seriem, pati necesse sit. Certe incomprehensa DEI bonitas diligit beatas has Animas amore illo & forti & tenerimo, quem & Divina, quâ ornatae sunt, gratia, & ejus, quam expectant, & ad quam admittendæ sunt, gloriæ caelestis pulchritudo promeretur, ac proinde supplicii illas tam immanibus utique non sustineret subijci, nisi ejusmodi adhuc laborarent nævis, qui purissimæ Majestatis oculos intolerabili horrore of-

fenderent. Nempe sapiens quædam & benigna Mater non plectit filiolum, nisi ut vel emendet, vel ut expiet errorem, qui maternis oculis displicet. Ita, cum dilectas sibi animas ultro DEI justitia castigat, quæ neque crescere in virtutum cultu, neque labi amplius in errorem possunt, paterna hac severitate sua nos docet, quàm gravi odio prosequatur, quod tam severi supplicij, etiam amicis irrogandi, causam præbuit. Unde conficitur, peccata etiam venialia, longè, quàm passim arbitremur, esse fædiora, utpote quæ mentes, DEO gratissimas inexplicabili supplicio subijciunt, quidquid repugnet amantissima illarum Supremi Numini bonitas.

III. ARGUMENTUM.

Divini odii adversus peccata,
MORS ACERBISSIMA FILII DEI

Cùm DEUS ter Optimus Maximus ipsa perfectionis sit essentia, ita quidquid est usque perfectionum, id omne in se comprehendit, necesse ad plenissimum illarum apparatus non la possit. Quemadmodum enim infinitè Sanctus est, ita est quoque Potentissimus, Sapientissimus, Optimus; pari scilicet necessitate eorum virtutum ejusmodi Thesaurum complexus, quæ

singulas in se continet. Et hæc quidem, etsi ita se habeant, illud tamen inter enumerata DEI attributa discrimen intercedit, quòd nihil supra usitatam Naturæ Legem fiat, si Sapientia, Bonitas & Potentia certâ quadam portione creatis etiam rebus communicetur, superet autem Creaturæ dignitatem, Divinæ Sanctitatis participem fieri, cum hoc donum Naturæ vires longè excedat. Ex quo videtur consequi, peculiari quadam ratione Sanctitatem DEO esse propriam, quâ neque Sapientia est, neque Bonitas, aut Potentia, cum & Sapientissimi inter Angelos Cherubini hanc sibi præ cæteris sumant prædicandam, cælesti illo carmine non aliud diu noctûque ingeminantes, quàm *Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus DEUS Exercituum.* Et ex hac Divinæ Sanctitatis supra cæteras perfectiones Eminentiam singularem illum affectum crediderim nasci, quò Sanctos prosequitur infinita Sanctitas, & quò eis felicitatem decernit infinitam, quam ex manifesta Divinæ Essentiæ suæ intuitione sunt hausturi: ea quidem ratione, ut quò altiùs Creaturæ Sanctitas excrescit, eò tenerior amantis illam Creatoris sit affectus, bonumque, quod illi optat, amplius; & per consequens severius illud odium, quò, quidquid adversum amico potest accidere, detestatur.

Proinde cùm Sanctissima Servatoris nostri Humanitas, Balsamò pretiosissimò Divinitatis delibuta, & infinities idcirco sanctior sit, quàm essent puræ Creaturæ omnes, si singulæ Sanctitate creata decoratæ essent infinitâ, & ut paucè absolvam, cùm tam sancta sit, quàm est ipsa Divinitas, quamvis non essentialiter, & non tanta necessitate, sicut ista; ideo irrefragabilis est necessitas, ut DEUS & illam, & quidquid illa rerum agit, acceptius sibi jucundiusque habeat infinities, quàm habiturus esset actus pararum Creaturarum omnes, etsi esset Sanctitas illarum infinita, & per consequens, ut bonum sanctissimæ huic menti majus velit, quàm vellet Creaturis omnibus, malumque idcirco omnino, quod illam posset affligere, detestetur acerbius, quàm omnem illum calamitatum numerum, quibus Creaturæ reliquæ possent involvi.

Neque potest DEUS vel unicam ex actionibus Sanctissimæ illius Humanitatis ita perdere, ut illius jacturâ malo cuiquam medeatur, atque ita honorem illum & delectationem, quam actione tali caperet, ultro negligere, nisi tantum pestilens sit malum illud, ut inexplicabili quodam odio dignum sit, idque nobis manifestum DEUS velit, subiens jacturam actionis alicujus

Filij sui, unde honor in ipsum redundasset infinitus, & Complacencia major infinities, quam sit illa, quam ex actibus Creaturæ alicujus perfectissimis possit capere.

Sed neque hoc continget, ut in mali cujuspiam remedium permittat, aut suâ etiam manu infligat Sanctissimæ Humanitati aliquid, quod ipsi molestum accidere posset; longè verò minùs fiet, ut mori illam velit in doloribus acerbissimis, & ignominiiis affectam incredibilibus, nisi malum, cui avertendo hæc permittit DEUS, sit ejusmodi, ut oderit illud implacabiliter, & hujus odij sui argumentum nobis efficacissimum exhibere velit.

Cùm igitur morti Filium suum DEUS tradiderit, ut ostenderet, quòd severè detestetur peccatum, cùmque etiam ultro se privaverit honore illo, quem ex vita illa mirabili DEI-Hominis illo tempore habuisset, quò separata mansit anima à Sacratissimo Corpore, quamvis id ex motivis & Sibi & Humanitati Filij sui gloriosissimis fecerit, voluit tamen irrefragabili testimonio nos erudire, acerbius esse, quam mente concipi possit, illud odium, quò peccatum, & mortis, & jacturæ, de qua loquimur, causam averfatur.

Et quandoquidem DEUS ita quidem peccata

ta gravia cumulativè quodammodo consideraverit, quando Filij sui acerbâ pro ijs morte voluit satisfieri, ut uni tamen & unico abolendo ejusdem Divini Sanguinis effusio esset necessaria, judicandum est, DEUM ita pro peccatis universis effundi voluisse Sacratissimû Filij sui Sanguinem, ut cum effundi etiam pro singulis habere statuerit, ita scilicet testatus, malitia majoris, etiam levissimi, ex mortalibus peccatis esse infinitam. Et ideo omnem mentis creaturæ superat capacitatem hæc malitia, omnem largitatis, quanta quanta est ad abominandam enormitatem, ac per consequens odii infensibilis est, & digna, quam detestentur infinitis, quotquot sunt aptæ ad intelligendum mentes.

Applica, quæ hucusque allata sunt, etiam venialibus delictis, & intellige, quantum in his erroribus mali lateat, cui extingui DEUS Unigeniti sui Sanguinem impendit, & nos erudire, quàm æquum sit, Deum hujus Sanguinis efficaciam in abolendo peccati modi peccatis non negligere.

De Pena Peccati.

Apparet quidem hujus pænæ severitas, etiam in ipso triplici capite, ex quo odium

DEVS id prosequitur, colligimus; sed cum nescio quid argumenti possit afferri contra illam probationem, quâ gravitatem peccati ex Gloriæ & Gratiæ jacturâ mensi sumus, cum hæc sit pœna peccati lethiferi, ideo his non immorabimur, sed ea solùm afferemus, quæ firmitatis ad struendum, quod diximus, amplius aliquid habitura sunt; hæc verò sunt peccati supplicium, & mors acerbissima Redemptoris nostri.

IV. ARGUMENTUM

Ad probandam peccati gravitatem.

PÆNÆ INFERNALES.

Cùm DEVS ipsa sit justitia, fieri nequit, ut acerbius aliquod Creaturæ suæ statuatur supplicium, quàm ejusdem demerita exigant. Unde, cùm infinitam pœnam illi irrogat, infinitam etiam malitiam in eo, qui punitur, præsupponi necesse est. Cùm infinita sint, quæ in Inferno reis infliguntur supplicia, cùmque ea in unici peccati gravioris vindictam quandoque decernantur, infinita debet esse etiam unius ejusmodi delicti gravitas, & ideo digna, quam nemo non infinito odio prosequatur.

Aliud est hoc Argumentum ab eo, quod supra

prà secundò locò proposuimus. Hoc enim nullam in DEO benignitatem aut clementiam considerat, sed iustitiam solummodo, quæ non permittit, hominem gravius, quàm commertus fuerit, castigari. Illud verò alterum, omni- sã iustitiã, amãnam duntaxat & benignissimam Divinæ Naturæ bonitatem intuetur, quæ facit, ut horreat Clementissimus Creator, quid homini grave videat & acerbum evenire. Cæterum ut efficacius, quæ hîc dicta sunt, penetret, operæ pretium est, Inferni tormento animo profundius hîc imprimere. Sed & peccato veniali congruit hæc ratio, eò ferè modo quò in secundo Argumento fieri posse diximus. Tandem & illa supplicia cogitanda hîc tibi summe, quibus DEVS in hac vita peccatum complectere; neque enim ullum tam atrox est, quod non mereri possit homo, etiam unico veniali peccato obnoxius.

V. ARGUMENTUM.

Ad probandam peccati gravitatem.

LYTRUM REDEMPTIONIS
NOSTRÆ.

Cùm satisfactio, quam ab Unigenito DEVS pro peccatis nostris exegit, plena lab

rum sit & calamitatum, non inidoneè supplicij instar considerari potest, quo peccatum in Filio suo vindex DEVS castigare voluit, atque ita pro Argumento nobis servire, quò peccati gravitatem adstruamus; cum tam severam pro illo satisfactionem Divina Justitia postulaverit. Cum enim DEVS ita à Filio suo expungi voluerit debitum, quod offensis nostris contraximus, manifesta fit ex solutionis magnitudine immensa debiti nostri moles.

Poterat ergo DEVS substantias quasdam spirituales cum illo perfectionum cumulo producere, qui eidem placuisset; poterat eas gratis prævenire tam efficacibus, ut se Divino obsequio consecrarent excellentissimè, & offerrent ei jure sanctissimarum actionum Sacrificium ad unci duntaxat peccati expiationem. Hæc tamen omnia judicavit Sapientissimus DEVS non sufficere; sed satisfactionem sibi exhiberi voluit simpliciter & absolutè infinitam: & cum videret, Creaturas puras, quantæcunque illæ futuræ essent, omnes tam pretiosi piaculi offerendi incapaces esse, voluit ex Divinis Personis Incarnari aliquam, ut in Humana, quam assumeret, Naturâ, satisfactionem exhiberet, dignam Divinæ Majestatis placandæ magnitudine, & offensarum gravitate. Qua in re manifestè

nifestè nos docuit, malitiam gravioris peccati esse infinitam, utpote quam nulla collectio sanctorum operum finiti valoris æquare possit, & idcirco personam expiantem opus sit infinitum.

Quare rejectis, quæ & quantacunque offerri poterant, ad abolenda peccata, holocaustis, Vnigenitum suum DEVS humana carne voluit indui, ut Divinus nimirum homo actus in expiationem nostrorum criminum offerret, qui valoris essent infiniti. Et sanè Divina illa & incarnata Sanctitas, quæ Sanctissima Redemptoris nostri Humanitas, tanquam cælesti quodam succò delinita fuerat, tantum omnibus ejusdem operibus addidit pretij, ut, quod erat ex omnibus, sicut videri poterat, minimum, meriti tamen satis haberet, ad exhauriendum, etiam secundum justitiæ rigorem, omnium offensarum nostrarum prodigiosum excessum & enormitatem. Atque ideo videri cuipiam possit non aliud æternum Patrem ab incarnato Filio suo debere exigere pro expiando humano genere, quam actum amoris aliquem, aut obedientiæ, aut aliud quid laboris non admodum molesti.

Sed neque Pater æternus, neque Filius ejusmodi duntaxat Lytro voluit acquiescere. Filius quidem opera Patri obtulit, non infinitum

solùm pretij ob Sanctitatem agentis, sed in se tam perfecta, tamque excellentia, ut nobilius aliquid neque à DEO-Homine posset exigi. Pater verò ita quidem hanc Filij sui satisfactionem accepit, ut non tamen integrè contentus esse vellet, sed mori insuper juberet Unigenitum suum, si quidem redemptos nos vellet.

Et hoc Patris æterni Filiique decretum utique imprudens non fuit. Vtique fortuitò non accidit, ut Salvator noster, qui nobis iratum Patrem facili negotio potuisset conciliare, tantò tamen laborum ingentium impendiò id fecerit, passus & in animo & in Carne sua Sanctissima, quidquid utrobique toleratu potest esse difficile. Quid verò aliud, dum hæc ageret, docere nos voluit, quàm ut intelligeremus, quid de peccati gravitate sentiret incarnata Sapiencia. Si levi duntaxat manu & labore non difficili, vel nullo etiam delevisset, quod contra nos erat chirographum, non utique pro meritis æstimassemus delicti gravitatem; neque enim tunc solutionis pretium satis penetrassemus. Sed quandoquidem vitam integram DEI-Hominis videmus nobis redimendis impensam, causas utique efficaces habemus agnoscendi, quàm incomprehensibile malum sit, quod captivos nos attinebat.

Sanè

Sanè tam copiosa DEI Domini nostri Rē-
 demptio digna est, quæ duos potissimum effe-
 ctus in pia Meditantis mente pariat. Unus est
 spes validissima obtinendæ veniæ, si quidem
 hanc per merita Divini Sanguinis pro salute
 nostra effusi flagitemus. Alter est ardens desi-
 derium, omne genus obsequiorum Redemptori
 nostro exhibendi, & non parcendi ullis labori-
 bus, necessariis ad complendum salutis nostræ
 opus, & satisfactionem pro peccatis nostris,
 quam DEUS à nobis exigit. Ita reddemus vi-
 delicet amorì aliquid, quo nos complecti vo-
 luit Redemptor, & quo movente infinitis ma-
 jorem Summam laboriosæ illius monetæ æter-
 no Patri, & nobis obtulit, quàm quanta pote-
 rat etiam ex rigidissimæ justitiæ legibus postu-
 lari. Et hæc quidem gemina Documenta ali-
 potius pertinent. Nos hîc unicò illò contenti-
 simus, ut debiti nostri immensitatem ex im-
 menso Lytri pro nobis dati pretio studeamus
 intelligere.

Neque enim laboriosa Servatoris nostri cha-
 ritas satis habuit, ut liberationis nostræ pre-
 tium intra dolores & afflictiones, quamvis dif-
 ficillimas, consisteret: voluit & Sanguinem
 ejusque guttam etiam ultimam exhibere, quin
 & mori voluit, ut extingueret, quod tam diu in
 per-

perniciem nostram vixerat, peccatum. Talis æterni Patris erat sententia, qui, quamvis placari posset quavis etiam minimâ Unigeniti sui incarnati actione, vitam tamen in salutis nostræ precium accepit integram, hoc est, seriem actionum & laborum, quos sustinuit, pretiosissimam, & pro piaculari tandem Sacrificio aliud sibi offerri noluit, quàm DEVM Hominem, ejusque Sanguine omni penitus effusô lavari sordes nostras voluit.

Quâ ex severitate intelligamus tandem, quantum horreat peccata DEVS, quandoquidem videri potest displicentiæ quodam velut æstu abreptus æternus Pater, ut acceptare, quin & exigere sustinet Unigeniti sui mortem, cum pro totius humani generis delictis plûs quàm sufficiens futurum fuisset opus ejusdem quodcunque levissimum. Jam si Filius paternis his imperijs promptissimè acquievit, si utriusque Divinæ Personæ sapientissimô Judiciô conclusum fuit, bene impendi DEI vitam, si ejus jacturâ peccatum possit aboleri: sanè necesse est, enormitatem peccati tantam esse, ut exhauriat quodammodo, vel absorbeat omnem illam potentiam, quam habet DEUS, ad averſandum omne mali genus; sicut amor ille, quô Pater æternus Unigeniti sui vitam & felicitatem

N

tem

tem amplectitur, vires omnes quodammodo impendit, quas habet infinita Bonitas ad amandum, quidquid Bonum esse intelligit. Ecce quis verò detestabitur satis malum illud, quod DEUM potuit occidere? Quis satis verebitur, illo malo se implicare, quod ipse DEI Filius ferre non potuit, quin sub fatali onere succumberet.

Applicabis hoc Argumentum etiam ad veniale peccatum, eò modò, quò Tertium applicari posse diximus. Perpendes autem, quomodo DEVS voluerit etiam veniale peccatum Redemptoris nostri Divino Sanguine elui, & aboleri specialiter per omnes sanctissimæ illius vitæ dolores.

CONSIDERATIO

Pro Secunda Die.

De Examine Conscientiæ, & Confessione.

1. Cùm mentem ad DEUM elevaveris, indeque auxilium, ad obeundam bene, quam aggrederis, actionem poposceris, considera, quem fructum ex Conscientiæ tuæ examine consueto colligas, maximè cùm instrumentum sit in paucis efficax, ad acquirendam in virtutum studio perfectionem, si rectè illud instituas; instrumentum, cujus adminiculò S. Ignatius ad illum virtutis apicem, quem tandem adeptus est, potuit eniti. Quà igitur ratione uteris tam nobili ad virtutem præsidio &c.? Quid animi ad illud affers? Quà curâ illud obis? Quare tandem illud facis? an ex consuetudine tantum? an ut Regulæ id præcipienti satisfacias? an ut actus tuos ritè ordines? an denique ex genuino Perfectionis acquirendæ desiderio?
2. Num seriò præsentem tibi DEUM statuis ob oculos, cùm ad examen accedis, ut illud facias amoris DEI studiò, coram DEO & cum DEO?
3. An meministi aliquando, quòd examen suum Divinum iudicium ita debeat antevertere,

re, ut, cum venerit iudicare Servator noster, ratum habere possit, quidquid in hoc quotidiano tuo iudicio fecisti? Cura igitur, ut id hodie tibi DEVS ignoscat, quod, ne postea puniturus sit, vereri debes.

4. Quam diligenter punctorum observas ordinem? in quo deficiis frequentius? & quare?

5. Nunquid erras, quod non cum debita humilitate ac fervore pro Divino lumine supplices, ad cognoscenda peccata tua, & Gratiam ad ea corrigenda efficacem impetrare studeas, perinde ac si cogitares, propriis te viribus, tuæque investigatione satis illa agniturum, satifque horroris concepturum, ad eliminandam peccandi consuetudinem.

6. Quam accuratè tempus ab ultimo examine elapsum relegis? Nunquid ad aliud quoddamque in operibus tuis considerandum digredieris, quàm ad id, quod DEO in illis displicet? Num exactè totam actuum tuorum seriem peruestigas, & serium tuimet iudicem agis? Tamenne curas internos mentis errores, quantum externos; vel plus etiam curæ illis impendis?

7. Contritio satifne ex animo procedit? satifne efficax dolendi motivum quotidie cogitas illamne ad peccata etiam incognita, & ad omnia anteactæ vitæ errata extendis?

8. Qu

8. Quale est emendationis propositum? solumne generale illud est, an etiam particularia contingit? Curamne adhibes emendandi omnia, & unum præsertim, aliis molestius, & periculosius te infestans? Tuane magnanimitati inniti vis, quæ præponis, an Divinæ potius gratiæ confidis, diffusus tuæ ad Bonum amplectendum debilitati?

9. An satisfactionis tantillum aliquid Divinæ Justitiæ exhibes, ad obtinendam tremendi rigoris ejus moderationem aliquam? Annotabis, quos crassiores in hoc negotio erroresprehenderis, ut eos Confessione expies.

10. Quid animi tibi esset, si finito examine contingeret te mori? Tibine & DEO tuo præsentior aliquantisper postea manes, quàm antè fueras? Quem examinis effectum in te sentis reliquum? Attende hîc. Nihil portendit boni, si, ut primùm fuisti examen, unà quoque ejusdem memoriam deponis.

11. Qualis est Sacramenti pœnitentiæ usus? Num id balneum aliquod pretiosum ex Divino Redemptoris tui Sanguine esse judicas, quod omnes peccatorum tuorum maculas eluere, & magnos in gratia & amore DEI profectus in te generare possit.

12. Quid est causæ, quòd toties illud obeas?
N ; Num

Num consuetudo quædam recepta statis diebus confitendi? An metus aliquis, ne confessarius omiffæ confessionis causam exigat? An ut DEUM tibi concilies? Quidquid enumeratum est hætenus, nondum perfectionis supremum culmen attingit. Ea mente Confessionem necesse est, obeas, ut DEO satisfacias, qui hoc à te opus desideret, ut Divinæ suæ Bonitatis per illud fias acceptior.

13. Quò studiò te ad confessionem præparas? Eâne reverentiâ hoc opus tractas, ut si in monte Calvariæ Redemptoris tui Sanguinem ex-Pedum, Manuum, Capitisque Vulneribus depluum exciperes?

14. Certùmne tempus adhibes, quò peccatorum refrices memoriam, ut illa Confessario exponas? Intuerisne illa tanquam res ejusmodi, quas abominatur in te Creator, quâsque idcirco exterminari à te vult.

15. Tantùmne temporis Contritioni das, quantum commiffi errores tui exigunt? Colloqueris tantisper cum Creatore tuo de peccatis, quæ confiteri pergis? Parine detestatione expiari studes & alia, quæ Divina in te Sapientia agnoscit, tu verò non intelligis? Nunquid supplicas, ut hæc occulta, cum illis, quæ cognoscis, dignetur abolere? An de omnibus generatim

neratim te accusas, quæ commisit aliquando perperam?

16. Quale emendationis est propositum? Satisne universale, & ab omnibus illis objectis te avertens, quæ labendi solent esse occasio. Talene est, ut peccata cumulatim solùm, & sine discrimine attingat? Hoc ad seriam correctionem non haberet satis efficaciam. An ergo ejusmodi studuisti facere decretum, quod cujusvis peccati speciatim includeret correctionem, aut illius saltem, quod frequentius te infestat, habitâ interim etiam vitandæ occasio- nis ratione.

17. Recensésne peccata cum ea, quam me- rentur, verecundiâ? Nunquid illa, unde ma- jor tui confusio & contemptus nasci potest, aut dissimulas, aut leviter transilis? an verò candi- dè illa enumeras?

18. Nunquàmne te excusas? Nunquid culpam in occasiones, socios, vel aliud quidvis rejicis? an venialium peccatorum numerum, quantum licet, recenses? Nunquid Confessarij times reprehensionem?

19. Quòd si recidivus es, graviusne inde doles ex amore DEI, qui relapsui gravius in- dignatur, quàm primis erroribus; an potius Confessarium vereris, qui cum Religiosus sit,

mirabitur, te in eodem statu sine profectu fructuque Sacramentorum hære?

20. Curæne tibi est, ut unum in Anno diem generali peccatorum tuorum Examini impendas, quò, quidquid per Annum deliquisti, recolas? Hæc sancta admodum praxis est, quam non omittas facilè. Quâ diligentia pœnitentias tibi impositas peragis? Quin imò petisne ejusmodi pœnitentias, quæ & severæ satis, & salutares tibi sint?

